

НИКОЛА РАЙКОВ
ГОЛЯМОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ
НА МАЛКОТО ТАЛАСЪМЧЕ

Част 1 от „Малкото таласъмче“

chitanka.info

Посвеждавам тази книга на най-хубавото таласъмче в
целия свят.

ГЛАВА ПЪРВА

В КОЯТО ЖИВЕЕ ТАЛАСЪМЧЕТО

Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята живееше таласъмче. Таласъмчетата си нямат имена, но всички го наричаха Таласъмчо. Таласъмчо много обичаше да разхожда лапичките си из гората, да къпе козинката си в реката и да пече опашката си на слънце, а най-много обичаше да си похапва. Похапваше боровинки, гъби и ягоди, а най харесваше къпини, с които оцапваше цялата си муцунала муцунка. Но един ден храната свърши!

На поляната дойде старата Драконка, детска учителка, и обяви, че храната свършвала, защото сега било лято, но вече идвала есента и после зимата и храната свършвала. Така били сезоните! Малкото таласъмче не знаеше какво са сезоните, но коремчето много се притесни, че утре няма да има храна и ще остане гладно. Тогава рогцата предложиха всички да отидат на приключение, за да намерят храна за цялата зима!

Таласъмчето се разшета из дупката, в която живееше, заподрежда, ряза, чука, готви и приготви багаж за приключението. Взе си торбичката и в нея сложи едно гребенче, омагьосан ключ, парче стар хляб, въже и една стара ръждива стотинка. Това щеше да бъде едно невероятно приключение, каквито само приключенията могат да бъдат!

Ти таласъмче, което слушаш (или четеш) тази приказка, ще решиш какво да се случи. От твоите избори зависи какви приключения ще преживее Таласъмчо. И така, първо трябва да решиш накъде ще тръгне той:

Може да влезе в Тъмната пещера, където е чувал, че растат вълшебни гъби. Таласъмчо много обичаше гъби, а вълшебни никога не бе опитвал. (*Глава Втора*).

Може да се покатери по Голямата планина, където на върха растат къпини. А Таласъмчо най-много обичаше къпини! (*Глава Трета*).

Може да тръгне надолу покрай Дълбоката река и да стигне до къщите на хората. Те изхвърляха царевични пръчици и бонбони и бисквити и солети и какво ли още не! (*Глава Четвърта*).

Може да влезе в Омагьосаната гора, където се случват омагьосани неща и расте най-красивото цвете на света. А пращецът на това цвете бил невероятно вкусен. (*Глава Пета*).

Таласъмчо спря и се зачуди! (*Ако е необходимо, прочетете изборите още веднъж.*)

ГЛАВА ВТОРА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СИ ПРАВИ ОПАШКАТА ПО-ДЪЛГА

Таласъмчо живееше близо до Тъмната пещера — и Тъмната пещера живееше близо до Таласъмчо. Затова той бързо стигна до нея. Таласъмчето не знаеше какво е пещера, но видя една дупка, същата като неговата, само че много, много по-голяма. Всъщност толкова голяма, че никак не приличаше на неговата дупка.

Любопитното носленце на Таласъмчо само влезе в пещерата, а след това и главичката и лапичките му поискаха да влязат. Той завърза въжето за опашката си и така получи една много дълга опашка. С нея се спусна в пещерата.

Вътре беше тъмно, но очичките на таласъмчетата могат да виждат в тъмното. Така Таласъмчо продължи да се промъква навътре и само опашката му от време на време трепереше от страх, защото те опашките са си такива — треперещи.

В пещерата живееха големи боцкащи шипове, които казаха на таласъмчето:

— Внимавай да не си набоцкаш лапичките!

И таласъмчето внимаваше и ги заобиколи и не си набоцка лапичките.

— Благодарим, шипове! — казаха лапичките.

А пътеката се разделяше наляво и надясно, макар че Таласъмчо не знаеше кое е ляво и кое е дясно. И щеше ли лявото да е ляво, ако няма дясно, а дясното дясно, ако няма ляво?

Така или иначе, едната лапичка искаше да тръгне насам, а другата натам. И докато таласъмчето се чудеше коя лапичка да послуша, опашката каза, че иска да се връща обратно. Колкото повече Таласъмчо се чудеше коя лапичка да послуша, толкова повече опашката искаше да се връщат обратно.

Време е да избираш:

Таласъмчо тръгва наляво и иска лявата лапичка (*Глава Шеста*).

Таласъмчо тръгва надясно и иска дясната лапичка (*Глава Седма*).

Таласъмчо се връща обратно, както иска опашката, и избира някой от другите пътища:

Към Голямата планина (*Глава Трета*).

Покрай Дълбоката река (*Глава Четвърта*).

Или в Омагьосаната гора (*Глава Пета*).

ГЛАВА ТРЕТА

В КОЯТО ИМА ЕДНА ТАБЕЛА

Голямата планина беше толкова голяма, че очичките не я виждаха цялата, защото бяха едни малки очички. А малките очички си имаха малко таласъмче. А пък колкото по-малко беше едно малко таласъмче, толкова по-голяма беше Голямата планина.

А там, в Голямата планина живееха много дървета, цветя и животни. Толкова много, че със сигурност бяха осем. Осем беше най, ама най-голямото число, за което Таласъмчо беше чувал. В планината живееха и някои вълшебни същества. Но те бяха малко и със сигурност не бяха осем.

Таласъмчо завърза торбичката си за една пръчка и после нарами пръчката и торбичката. А дългото въже намота и завърза около коремчето си. Така той се приготви за експедиция в Голямата планина. За една истинска и голяма експедиция — поне толкова голяма, колкото и планината.

Лапичките се изкачваха нагоре по скалите, после по поляните и склоновете. И въпреки че бяха малки лапички на голяма експедиция, те не се уморяваха лесно, защото бяха свикнали да ходят и да подскачат и да се катерят. Истински приключенски лапички.

Внезапно таласъмчето видя една голяма табела със стрелка. Таласъмчо не знаеше да чете, затова не разбра какво има на табелата, но реши, че пише „Конкурс за горска песен“. А можеше и да е написано „Опасно за малки таласъмчета“ или пък „Опасно за големи таласъми“, но таласъмчето реши, че пише точно „Конкурс за горска песен“, защото то много обичаше да пее и си имаше любима песничка. А ако не сте чували песничката на Таласъмчо трябва да знаете, че тя е една изключително невероятна песен, която звучи ето така: „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче“. А после има и втори куплет, който е съвсем различен — в него се пее „Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо“. Но, деца, ако искате да чуете и третия куплет, който беше напълно, ама напълно различен, ще трябва да почакате, защото таласъмчето спря да пее и се замисли накъде да продължи.

И така:

Дали Таласъмчо да тръгне, накъдето сочи табелата, въпреки че не може да я прочете (*Глава Тридесет и Първа*).

Или да продължи да се катери нагоре по скалите към върха, където растат къпините (*Глава Двадесет и Пета*).

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО НЯМА БАНАНИ

Лапичките сами намериха пътя до Дълбоката река, защото обичаха да цопат в нея. Таласъмчо стигна до реката, която тук не беше дълбока, но въпреки това се казваше Дълбоката река. А на лапичките им бе горещо и поцопаха малко преди да продължат.

Цоп, цоп, цоп — казаха лапичките.

Цоп, цоп, цоп — отговори им реката.

А когато лапичките спряха да цопат, възголемите ушички на таласъмчето заслушаха песните на птичките. Ушичките много харесваха песни. А най-много харесваха, когато таласъмчето ги пееше, защото то пееше по-хубаво от всички птички. И то запя „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче“. После запя и вторият куплет, който беше съвсем различен — в него се пееше „Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо“. Точно когато щеше да започне и третият куплет, който беше напълно, ама напълно различен, нослето започна да души.

Нослето винаги душеше наоколо за банани, макар че никога не намираще. То беше чувало, че носовете на други животни намират, и затова винаги душеше, въпреки че не знаеше как миришат бананите. Ето и сега, нослето подушваше различни тревички, бодлички, мушички, но нито следа от банани.

Най-накрая таласъмчето стигна до стария мост. А старият мост беше толкова стар, че се беше счупил и вече не беше мост. А тук реката беше същата река, ама не беше същата. Наистина се казваше Дълбоката река. Пътеката от тази страна свърши и Таласъмчо нямаше как да продължи по реката, без да премине оттатък. Очичките видяха едно голямо старо дърво и лапичките казаха, че могат да се покатерят на него. А рогцата пък казаха, че таласъмчето може да си построи лодка.

И така:

Таласъмчето може да опита да се покатери по клоните на дървото, защото е голям катерач — И така да пресече реката. (*Глава*

Петнадесета).

Или да опита да си построи лодка, защото е голям лодкостроител — и с нея да премине през Дълбоката река (*Глава Шестнадесета*).

ГЛАВА ПЕТА

КОЯТО Е ОМАГЪСАНА

Омагьосаната гора толкова се беше омагьосала, че на места беше даже лилава. А опашката на таласъмчето никак не харесваше гори, особено омагьосани, а най не харесваше лилавите. Тя знаеше, че опашките най-лесно се губят в лилави гори, където се случват всякакви омагьосвания, които могат да са много страшни за една малка опашка. А една опашка иска да си остане опашка, пък дори и малка, а не да я омагьосат и хоп, вече да е неопашка.

Очичките пък много харесваха омагьосани гори. Колкото по-лилави бяха горите, толкова повече ги харесваха очичките. А вътре се случваха всякакви красиви и забавни омагьосвания. И докато опашката и очичките спореха, лапичките вече бяха влезли в гората и щапучаха навътре.

„Е, какво толкова ѝ е омагьосаното на тази гора?“, помисли си таласъмчето. И точно когато си помисли това, видя на пътя една чанта. Лапичките поискаха да заобиколят чантата, очичките поискаха да видят какво има вътре, а опашката се приготви да бяга. Чантата също се приготви да бяга.

— Хах, ти имаш и крака — възкликна таласъмчето.

Чантата не каза нищо.

— И дръжки. И дръжки, и крака — поясни таласъмчето.

Чантата пак не каза нищо, но отстъпи назад.

— Защото и аз имам крака, но нямам дръжки — обясни Таласъмчо.

Чантата отново отстъпи назад. В този момент опашката отбеляза, че тази чанта няма опашка. А тя не била виждала нищо, което да има крака, а пък да няма опашка. И изобщо тези безопашати неща били много съмнителни. Очичките пък казаха, че в чантите имало „багаж“, а те никога не били виждали багаж и трябвало да погледнат вътре. И докато таласъмчето се стоеше и се чудеше, чантата хукна да бяга извън гората. Ами сега?

Таласъмчето може да тръгне да преследва чантата с багаж, както искат очичките, и да излезе от гората (*Глава Тридесет и Седма*).

Таласъмчето може да тръгне в другата посока, навътре в гората, където няма бягащи чанти, както искат лапичките (*Глава Тридесет и Осма*).

Или Таласъмчо може да се откаже и да се върне към Дълбоката река, която е наблизо, както иска опашката (*Глава Четвърта*).

ГЛАВА ШЕСТА

В КОЯТО НЯКОЙ ГОТВИ СУПА

Всички се съгласиха с лявата лапичка и цялото таласъмче тръгна насам. Няколко камъка насам и после няколко камъка натам, и то стигна до едно странно място. Там живееше една огромна тенджерата, а отдолу ѝ гореше огън.

— Не ти ли пари на опашката? — попита таласъмчето.

— Аз нямам опашка — отговори тенджерата.

— А не ти ли пари на няманата опашка? — попита пак таласъмчето.

— Пари ми, но така се вари супата — отговори тенджерата.

До тенджерата живееше едно джудже, което се казваше Носкодълго. То разбъркваше и готвеше. Джуджетото имаше странна синя шапка и брада, която не беше синя. То си мърмореше, дърдореше, бърбореше:

— Само малко хляб, да, да, само малко хляб, да, да...

— Здравей! Какво правиш? — попита таласъмчето. То беше чувало, че трябва да се пита „Какво правиш?“, въпреки че очичките виждаха.

— Готвя супа, да? — отговори Джуджетото. — Сложих шишарки — да, камъчета — да, вода и сол и пипер — да, да, да.

— А защо още я готвиш? — попита таласъмчето.

— Трябва ми само хляб и ще стане вълшебна супа. Ще си оближа ръцете, да? — Джуджетото продължи да бърка с лъжицата.

Таласъмчето никога не беше опитвал вълшебна супа и се зачуди какво ли означава това. Таласъмчо нямаше ръце, а лапи, но знаеше, че не е хубаво да си ближеш нито ръцете, нито лапите.

— А кога ще е готова супата? — попита таласъмчето.

— Ако намеря хляб, още утре ще си я сготвя, да? — отговори Джуджетото.

Таласъмчо имаше парче стар хляб в торбичката си и можеше да го даде за супата и да помогне на Джуджетото. И когато лапичката бръкна в

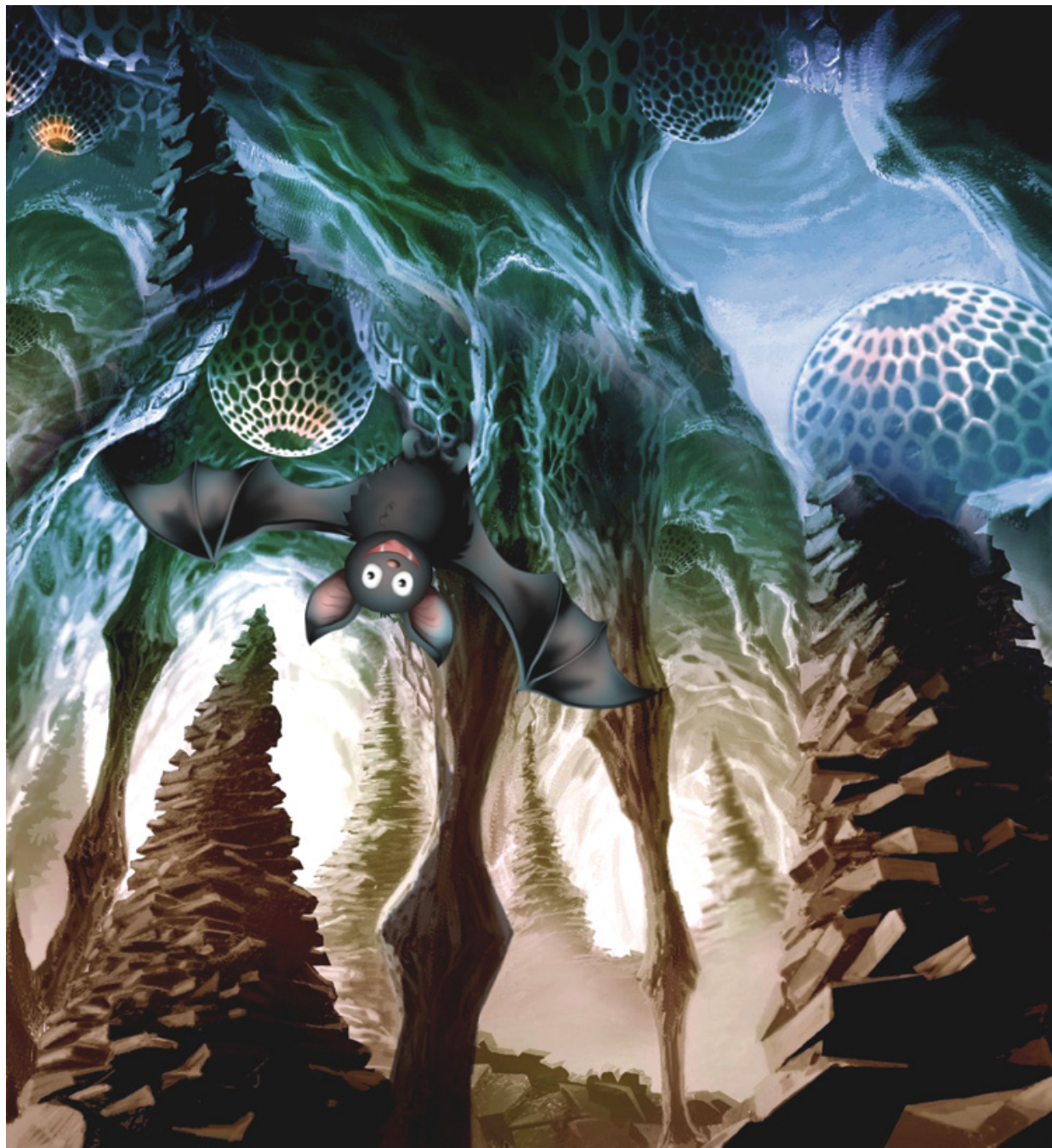
торбичката, коремчето каза, че е гладно и иска то да изяде хляба. Ами сега? Какво ще направи таласъмчето?

Таласъмчо ще послуша коремчето, ще скрие хляба в торбата и няма да го даде на Джуджето. (*Глава Осма*).

Таласъмчо ще послуша лапичката и ще даде хляба на Джуджето, за да му помогне. (*Глава Единадесета*).

ГЛАВА СЕДМА

В КОЯТО НЯМА ХЛЕБАРКИ

Всички се съгласиха с дясната лапичка и цялото таласъмче тръгна натам. То заобиколи няколко камъка и после няколко камъка заобиколиха него. Тогава очичките видяха три големи буболечки, на които им беше тъжно и тихичко плачеха за нещо. Таласъмчето не знаеше дали буболечките са три, защото можеше да брое само до две, но след като бяха повече от две, сигурно бяха три.

— Добър ден, бръмбари! — учтиво поздрави Таласъмчо, защото знаеше, че да се поздравява е учтиво.

И както плачеха тихичко буболечките, вече не беше тихичко. И колкото по-силно плачеха, толкова повече плачеха.

— Виждате ли, колеги, казах ви, че вече не сме хлебарки! — каза едната буболечка на другите буболечки. Пак всички се разплакаха.

Таласъмчо не искаше да плаче и затова ги попита:

А вие защо плачете?

— Казвахме се хлебарки, но с колегите нямаме пари за хляб! Вече не можем да се казваме хлебарки. Ето, ти ни нарече бръмбари.

— Извинявайте, буболечки — извини се таласъмчето.

Хлебарките заплакаха още по-силно. Таласъмчето разбра, че пак нещо е объркало.

— А ако не се казвате така, то как ще се казвате? — попита Таласъмчо.

— Никак! — отговори едната хлебарка.

— А, добре — съгласи се таласъмчето.

На таласъмчето това име „Никак“ не му харесваше — това беше доста странно име. Може би таласъмчето не беше разбрало нещо. То беше малко таласъмче, а малките таласъмчета не разбират много от пари и от хляб. Но пък разбират от други неща. И то разбра, че буболечките искат хляб, за да не плачат. Таласъмчо имаше парче стар хляб в торбата си и можеше да им го даде. И когато лапичката бръкна в торбата, коремчето каза, че е гладно и иска то да изяде хляба. Ами сега? Какво ще направи таласъмчето?

Таласъмчо ще послуша коремчето, ще скрие хляба в торбата и няма да го даде на бръмбарите-хлебарки (*Глава Осма*).

Таласъмчо ще послуша лапичката и ще даде хляба на бръмбарите, за да не плачат повече (*Глава Девета*).

ГЛАВА ОСМА

В КОЯТО ХЛЯБЪТ ИЗБЯГВА

Коремчето каза на лапичката да скрият хляба и те заедно скриха парчето в торбата и не го дадоха. Само след малко обаче крачетата на таласъмчето не искаха вече да останат тук.

— Довиждане, аз бързам — каза Таласъмчо, защото беше чувал, че най-много се бърза, когато не знаеш накъде отиваш.

И затова бързаше. Толкова бързаше, че опашката едвам го настигаше. От много бързане муцунката му се мушна в една дупка и после цялото таласъмче влезе след нея. Вътре беше тясно и козинката започна да се закача и лапичките да се заклещват. Таласъмчо спря да си почине и коремчето каза „бълбук-бълбук“. Лапичката извади хляба от торбата, но един камък я удари, защото беше много тясно. Лапичката я заболя и тя изпусна парчето хляб. Хлябът, като разбра, че е избягал, се търкулна надолу и изчезна далече от очичките на Таласъмчо. „Бълбук-бълбук“, ядоса се коремчето, както само коремчетата могат да се ядосват, когато са гладни.

Гладно и тъжно, таласъмчето скоро се измъкна от дупката с проскубана козинка. А пътеката продължаваше нагоре. Но пък друга пътека продължаваше надолу. Таласъмчо се обърка, защото не беше сигурен кое е долу и кое е горе. Тогава видя пред себе си един прилеп, който се беше загърнал с черно одеяло и спеше провесен с главата надолу.

— Извинете — каза таласъмчето, защото когато не знаеше какво да каже често казваше „извинете“. — Може ли да попитам по кой път са вълшебните гъби?

Прилепа се разбуди и се замисли.

— Ами, те са нагоре — каза прилепът. — Но сега като се замисля (а прилепите много обичат да мислят, затова висят с главата надолу) това, което за мен е нагоре, за теб е надолу, а пък което е надолу е нагоре. Таласъмчето се обърка.

— Сега ще обясня — каза прилепът. — Застани на главата си.

И малкото таласъмче застана на главата си и разбра. Изведнъж това, което беше горе стана долу, а това, което беше долу, стана горе. И като стъпи отново на лапички стана пак същото, само че наобратно. Всичко толкова се обърка, че вече никой не знаеше кое е горе и кое — долу.

Накъде да тръгне Таласъмчо? Нагоре (*Глава Дванадесета*) или надолу (*Глава Тринадесета*).

ГЛАВА ДЕВЕТА

КОЯТО НЯКОЙ Е ИЗКОПАЛ ТОЧНО ТУК

— А, какво е това, колеги? Никога не сме виждали такова нещо — чудеха се хлебарките-бръмбари, когато Таласъмчо им подаде хляба.

— Това е хляб! — отговори таласъмчето.

— Хляб! Ура! Ура! — викаха бръмбарите и започнаха да се поздравяват. — Честито Хлебарка Едно! Честито и на теб, Хлебарка Две! Честито, колега!

И понеже вече бяха истински хлебарки, започнаха да танцуват „Танца на хлебарките“. Тропаха с обувки, въртяха се в кръг и подхвърляха шапките си във въздуха. И като ги видя, че танцуват, и таласъмчето затанцува, а и коремчето затанцува, въпреки че не изяде хляба. То беше едно много музикално коремче, но обикновено пееше, само когато е гладно.

Хлебарките изпратиха Таласъмчо, като от благодарност изтанцуваха още веднъж „Танца на хлебарките“. А таласъмчето продължи, като си танцуваше по пътя. И както си танцуваше видя едно къртиче, което не танцуваше. Вместо да танцува, къртичето копаеше с една лопата и изглеждаше много заето. Таласъмчето знаеше, че когато някой е зает с работа, той не иска да говори и да играе, защото работата винаги беше една такава — важна. Затова Таласъмчо тръгна надолу към една малка дупка.

— Накъде отиваш да копаяш? — попита го къртичето, което се казваше Къртичко.

— Аз понеже видях, че работиш и... — обясни таласъмчето.

— Търся огромната къртица, която е изкопала тези големи тунели — отговори Къртичко. — Ти виждал ли си я да копае?

— Не, аз търся вълшебните гъби, но може би огромната къртица живее при тях — отговори Таласъмчето.

— А, не, вълшебните гъби са в онази малка дупка, която изкопах — каза къртичето. — Но те не са интересни, ела с мен да ти покажа нещо друго, което изкопах.

— Какво? — попита таласъмчето.

— Водна пързалка! Аз я изкопах и стига чак до съкровището!

Таласъмчето вече много огладняваше и се зачуди какво да прави:

Дали да отиде да види пързалката и съкровището, (*Глава Четиринадесета*) или да тръгне към гъбите (*Глава Тринадесета*).

ГЛАВА ДЕСЕТА

КОЯТО Е ПО-ГОЛЯМА ОТ ДРУГИТЕ ГЛАВИ

Таласъмчето тръгна с него и великанът много се зарадва.

— Защо носиш този голям камък? — попита таласъмчето, защото беше едно любопитно таласъмче и много обичаше да пита „защо“.

— Защото съм голям — отговори великанът. — И ми трябва голяма храна за голямата Зима.

Таласъмчето никога не беше виждало Зимата. Но щом беше толкова голяма, сигурно щеше да я види, когато дойде. Но как голямата Зима щеше да влезе в неговата малка дупка?

А великанът вървеше бавно, защото камъкът не можеше да върви самичък и великанът трябваше да го носи.

— Хайде заедно да носим камъка — предложи таласъмчето, което искаше да помогне.

— Но това е един голям камък, а ти си едно малко таласъмче — отговори великанът. — Не можеш да ми помогнеш.

Но великанът не знаеше, че колкото и да си малък, винаги можеш да помогнеш, ако много искаш. Така и стана — таласъмчето изпи вълшебната супа, която джуджето му беше подарило, и изведнъж от малко таласъмче стана един ГОЛЯМ ТАЛАСЪМ. Толкова голям, че беше дори по-голям от великана. А може и от Зимата да беше по-голям. Имаше голяма муцунка, големи лапички и голямо сърце. Той завърза камъка за голямата си опашка и започна да го влачи през пещерата. Така стигнаха до леговището, където живееше великанът. И станаха големи приятели, защото бяха големи.

— Толкова ти благодаря! Ще имам голяма храна за голямата Зима — радваше се великанът. — Искаш ли сега да хапнем малко големи камъни заедно?

— Но аз не знам как да ям камъни — отговори таласъмът.

— Лесно е — отговори великанът. — Ти си толкова голям сега, че трябва само да си наточиш зъбите и можеш да ги схрускаш.

Таласъмът това и направи — наточи зъбите си с една точилка за зъби и схруска няколко камъка. Не бяха толкова вкусни, колкото малините и къпините, но коремчето вече не беше гладно. И тогава таласъмчето, което беше станало голям таласъм, разбра, че може и камъни да ядеш, важното е сърцето ти да е голямо.

КРАЙ

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

В КОЯТО СУПАТА ВСЕ ПАК Е ГОТОВА

Лапичката се скара на коремчето, че винаги е гладно, и то замълча. Таласъмчето извади хляба от торбичката, подаде го и джуджето много се зарадва! А като се зарадва джуджето, и на таласъмчето му стана радостно. И на коремчето му стана радостно и топличко, въпреки че не изяде хляба.

Джуджето натроши хляба и сложи трохите в тенджерата. Изведнъж супата стана лилава, после зелена и после червена.

— Вълшебна супа, да? Вълшебна супа, да! — викаше джуджето.

— Вълшебна супа! Вълшебна супа! — викаше и тенджерата.

— Ура! — зарадва се и таласъмчето.

Джуджето взе една празна кофичка от кисело мляко и наля в нея малко супа. После джуджето подаде кофичката на Таласъмчо.

— Когато изядеш тази супа, веднага ще станеш голям, да? — каза Джуджето. — А ако искаш да станеш малък, направи наобратно, да?

— Как наобратно? — не разбра таласъмчето.

— Не я яж, ами я излей, и ще станеш малък.

Таласъмчо много искаше да стане голям, защото големите таласъми не трябваше да си лягат рано като него. Но после помисли и реши, че сега не е време за лягане, и не изяде супата, а продължи нататък.

Точно насреща си видя един голям каменен великан, който носеше огромен камък на гърба си, овързан с въжета.

— Здравей! — каза Таласъмчо и великанът се усмихна, защото великаните харесват да ги поздравяват.

— Здравей! — каза великанът. — Искаш ли да дойдеш с мен и да бъдем големи приятели?

— Ами може да дойда — каза таласъмчето. — Но търся вълшебните гъби, заради зимата.

— Вълшебните гъби са натам, през онази дупка — каза великанът. — Но аз продължавам в другата посока. По-добре ела с мен.

Какво да направи таласъмчето?

Да тръгне с великана. (*Глава Десета*).

Или да продължи към вълшебните гъби. (*Глава Тринадесета*).

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

В КОЯТО СЛЪНЧО И ТАЛАСЪМЧО ИГРАЯТ НА КРИЕНИЦА

„Значи, ако нагоре е надолу, а пък надолу...“ мислеше си таласъмчето, но от такива мисли му се завиваше свят, затова продължи, без да мисли. Таласъмчо забеляза, че колкото повече не мисли, толкова повече разни мисли искаха той да ги мисли. „Странно нещо са това мислите“ — мислеше си таласъмчето. Уж ги няма, а пък накрая не можеш да се отървеш от тях.

Лапичките се катереха по склона, а опашката им помагаше, когато нослето подуши, че въздухът става по-хубав. Колкото повече се катереше нагоре нослето, толкова по-хубав ставаше въздухът. Накрая въздухът стана толкова хубав, че пещерата свърши и таласъмчето излезе навън.

А навън зимата май още не беше дошла. Всичко изглеждаше същото както преди, само че слънцето светеше много по-силно. Таласъмчето замижа и Слънчо каза:

— Хайде да играем на криеница!

— Хайде! — съгласи се таласъмчето. — Кой пред мен, кой зад мен, кой от двете ми страни, три пъти подред жуми, отварям аз очи! — каза Таласъмчо, отвори очи и видя, че Слънчо се е скрил зад един облак.

И колкото и да го търсеше, таласъмчето не можа да го намери. Таласъмчо толкова се залиса в търсенето, че вместо слънцето намери една круша. По-скоро крушата намери него, защото падна върху рошавата му таласъмска главичка и го удари по рогцата.

— Ох! — казаха рогцата.

Таласъмчо вдигна глава и видя най-голямото дърво с круши, което беше виждал, макар че той не беше виждал други дървета с круши. Слънчо също се показва иззад облака, за да види крушата, макар че той беше виждал много дървета с круши.

И когато зъбките на Таласъмчо гризнаха парче от крушата и езичето я опита, таласъмчето разбра, че това е най-сладката круша,

която някога е опитвал, макар че той не беше опитвал други круши. И разбра, че да объркаш пътя невинаги е лошо и може понякога да тръгнеш за гъби, а пък да намериш круши и крушите да се окажат дори по-сладки от гъбите.

КРАЙ

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В КОЯТО ЖИВЕЯТ ГЪБИТЕ, КОИТО НЕ СА ОТРОВНИ

Таласъмчето продължи надолу и мина през една малка дупка. А след малката дупка имаше голяма дупка, а пък след голямата дупка — пак малка дупка. И изобщо, таласъмчето се провря през много дупки и накрая се обърка коя дупка е малка и коя — голяма и разбра, че голямата дупка е голяма, само ако преди това си минал през малка.

Най-накрая Таласъмчо стигна до едно широко място, където живееха гъбите. Още щом ги видя, Таласъмчо веднага разбра, че това не са обикновени гъби, а вълшебни. Някои бяха лилави с бели триъгълничета по тях, други — зелени със сини квадратчета, а имаше и оранжеви на райета.

Лапичките бързо заподскачаха към тях, докато опашката се размахваше във въздуха. Таласъмчо стигна до тях и спря. Той беше чувал, че не трябва да ядеш гъби, ако не знаеш дали са отровни, и затова ги попита:

— А вие отровни гъби ли сте?

— Не — отговориха оранжевите гъби на райета.

— И ние не сме — отговориха лилавите с бели триъгълници.

— А пък ние най-съвсем не сме, даже повече от другите не сме — казаха зелените със сини квадратчета.

Таласъмчо се зачуди от кои гъби да опита първо, докато коремчето настояваше да изядат всичките наведнъж. То, коремчето си беше такова — винаги искаше да изяде повече, отколкото може. Но ако изядеше оранжевите гъби на райета, то лилавите с бели триъгълници можеше да се разсърдят. Но пък ако изядеше лилавите с бели триъгълници, другите можеше да се разсърдят.

(Дайте възможност на детето да реши кои иска да опита първо.)

Най-накрая таласъмчето си избра кои гъби да опита и смело отхапа от тях едно голямо парче. На вкус бяха също като обикновени гъби, но рогцата на таласъмчето веднага разбраха, че са вълшебни. Те бяха много вълшебни, защото Таласъмчо беше преживял едно невероятно приключение, докато стигне до тях, и беше научил много неща. И таласъмчето разбра, че дори и обикновените гъби стават вълшебни, ако пътешествието ти до тях е било вълшебно.

КРАЙ

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

В КОЯТО ОПАШКАТА РАЗБИРА, ЧЕ НЕ ОБИЧА ДА СЕ ПЪРЗАЛЯ

— Копай след мен! — извика Къртичко и се мушна в една дупка. Но опашката на таласъмчето не искаше да се мушкат в още дупки. Така де, видят ли дупка и хоп, хайде да се мушнем в нея. Откъде накъде? Опашката най-много я беше страх, че преди да си влязъл в дупката, няма как да видиш какво има вътре. А вътре можеше да има всичко и всичкото можеше най-много да обича да яде опашки.

— Хайде, тръгвай вече — скара се Таласъмчо на опашката си. — Отиваме да се пързалиме!

Таласъмчето не изчака опашката да отговори и се мушна в дупката. А дъждът в тунела беше направил страхотна водна пързалка. Беше толкова страхотна, че опашката пак я хвана страх. Но таласъмчето много се забавляваше. То се пързалияше, пързалияше и пързалияше, докато най-накрая спря да се пързалия, защото пързалката свърши. Таласъмчето тупна в съкровището. След него тупна и опашката.

— Ехе! — възкликна къртичето. — Хареса ли ти пързалката?

— Страхотна е! — отговори таласъмчето.

— Направо страшна! — съгласи се опашката.

Таласъмчето огледа внимателно съкровището. Наоколо имаше много парички и блестящи камъни и разни лъскави неща. „Наистина е красиво“, съгласиха се очичките и тогава коремчето отново напомни, че е гладно.

— А кое от тези е най-вкусно? — попита таласъмчето.

— Вкусно ли? — учудено попита къртичето. — Те не стават за ядене.

Таласъмчо не можа да разбере как така не стават за ядене. Наоколо беше пълно с лъскави панички и чаши. За какво бяха те? Той реши и опита някакви блещукащи червени неща, които приличаха на малини, но не бяха. Опита и някакви блещукащи сини неща, които приличаха на боровинки, но не бяха. И така опита много неща, които не

ставаха за опитване. И тогава разбра, че съкровище се нарича нещо, което много блещука, но не ти върши никаква работа. И реши, че който е събрал толкова грамадно съкровище, трябва да е имал много големи очи, но много малък корем. А те с Къртичко се измъкнаха от пещерата и откриха една градина със сладки домати, но това е една друга приказка.

КРАЙ

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В КОЯТО ИМА РИМА УДАРИМА И ЗАБЕЛЕЖИМА

Лапичките започнаха да се катерят по дървото, а опашката им помагаше. Но когато лапичките се покатериха още по-нагоре, опашката спря да им помага, защото беше заета да трепери. На една трепереща опашка ѝ е много трудно да помага за каквото и да било. Една трепереща опашка може да помага само в треперенето.

Таласъмчето стигна до най-горните клони на дървото и тъкмо се канеше да прескочи върху клоните на отсрещното, когато пред себе си видя една баба катерица. Тя беше остаряла, а опашката ѝ — побеляла. Имаше очила, а двата ѝ зъба, които стърчат, не стърчаха, защото ги нямаше. Бабата катерица се подпираше с едно клонче и куцукаше. Таласъмчето ѝ направи път да мине, защото знаеше, че е учтиво да правиш път на по-възрастните. Но катерицата се защура и тръгна да се връща обратно.

— Бабо катерицо, где така? — попита я той.

— Бързам, Таласъмчо, за храна, че внучетата ми са гладни. И когато дойде зима, лешници за тях да има! — отговори бабата.

— Но още не е зима, и защо говорим в рима? — попита Таласъмчето.

— Ами аз от годините и затова, ама защо и ти така? — зачуди се възрастната катерица.

После и двамата се досетиха, че са герои в детска приказка и е нормално да говорят така. Таласъмчето я попита откъде смята да намери лешници, защото то също беше тръгнало да търси храна за зимата.

— Оттук по другото дърво и после само нагоре и нагоре по клоните в планината — отговори катерицата, която най-последно беше спряла да говори в рима. Таласъмчето много се зачуди. То беше решило да върви надолу по реката, а не нагоре в планината. Но в планината явно имаше лешници. А лешниците бяха много вкусни.

И така:

Таласъмчо променя плана си и тръгва нагоре в планината (*Глава Двадесет и Осем*).

Или Таласъмчо слиза от дървото от другата страна на стария мост и продължава надолу по реката (*Глава Седемнадесет*).

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ПОСТРОЯВА ЛОДКАТА „КОРАБ“

Таласъмчето се разшета наоколо и събра дървесна кора, с която направи лодка. Събра листа, с които направи платна за своята лодка, и сложи пръчки за мачти. Накрая привърза всичко с въжето, което носеше, за да стане хубава и здрава лодка. Таласъмчето огледа внимателно странното нещо, което беше направил, и реши, че това е най-хубавата лодка на света, и затова я кръсти „Кораб“. Той беше чувал, че хубавите лодки се наричат кораби.

После Таласъмчо намери парче от стар вестник, който някой невъзпитан човек беше изхвърлил до реката. Те, невъзпитаните хора, изхвърляха всякакви полезни неща. От вестника си направи моряшка шапка. Лапичките на таласъмчето стъпиха гордо на борда на лодката „Кораб“, а опашката отгласна лодката във водата. И тя отплава. Лодката щеше да се блъсне в един голям камък точно отсреща, но камъкът извика „Внимавай!“ и Таласъмчо внимаваше и лодката не се блъсна.

— Благодаря! — каза таласъмчето.

— А, няма защо — отговори камъкът. Той бе необикновен камък, защото една жаба-вълшебница го беше овълшебнила да говори, за да предупреждава пътуващите лодки с малки таласъмчета, да не се блъскат.

Лапичките загребах, за да стигне лодката до другия бряг, но след малко казаха, че са се изморили. После лодката се завъртя и таласъмчето се обърка кой беше другият бряг. Ако този бряг си беше този бряг, то онзи беше другият, но ако пък този беше другият, то значи онзи не беше. Накрая таласъмчето реши, че няма голямо значение на кой бряг ще слезе, защото и двата пътя водеха надолу по реката. Лапичките отново загребах към тази страна на реката, която може и да беше онази. На таласъмчето обаче му хрумна, че не е нужно лапичките да се уморяват — то можеше да пътува надолу по реката с лодката си, макар и да не беше пътувало с лодки преди.

Дали таласъмчето да каже на лапичките да гребат до другия бряг, където да излезе на сушата (*Глава Седемнадесет*).

Или таласъмчето да пътува по реката с лодката си „Кораб“, което може да бъде опасно приключение (*Глава Осемнадесет*).

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

В КОЯТО СТАВА МНОГО СТРАШНО (ИЛИ НЕ СЪВСЕМ)

Таласъмчето стигна до брега и стъпи на него. После той започна да разхожда лапичките си надолу по реката. Първо лявата лапичка, после дясната лапичка, лява лапичка, дясна лапичка, лява, дясна... Така Таласъмчо разхождаше и двете лапички по равно, иначе едната можеше да се разсърди. А ако едната лапичка се разсърдеше, тогава таласъмчето трябваше да подскача само на другата. А това беше много уморително.

Изведнъж на пътя се изпречи една скала, а до скалата се изпречи едно тролче. То беше по-едро от таласъмчето, косматото и с много голяма глава. Казваше се Плашко. Плашко стоеше точно на пътя, до скалата. А скалата стоеше точно на пътя, до тролчето. Или скалата, или тролчето трябваше да се преместят, иначе Таласъмчо не можеше да продължи напред.

— Извинявай, може ли да се преместиш? — каза таласъмчето на скалата, но тролчето реши, че говорят на него.

— Мога, но не искам — каза заядливото тролче, защото малките тролчета ги учат да са заядливи с минаващите пътници. — Страх ли те е от мен?

Таласъмчето не беше уплашено и се зачуди какво да каже на тролчето, за да не го разочарова. Стана му малко мъчно. Тролчето не беше никак страшно и не можеше да уплаши никой. А то явно много искаше да уплаши някой.

— Мама Тролка ми каза да стоя на пътя и да плаша тези, които преминават. Трябва също и да искам съкровища от тях — обясни Плашко.

Таласъмчето имаше в торбичката си една стара ръждива стотинка, която си беше цяло голямо съкровище. Беше даже повече от съкровище. Ако я дадеше на тролчето, то сигурно щеше да е щастливо и да го пусне да продължи, нищо че таласъмчето не го беше страх. Но пък Таласъмчо никак не искаше да дава стотинката си и затова вместо по пътя можеше да влезе в реката и да продължи да плува надолу.

И така:

Таласъмчо дава стотинката на тролчето (*Глава Деветнадесета*).

Или Таласъмчо влиза да плува в реката (*Глава Двадесета*).

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

КОЯТО Е ДОСТА ЗАБЪРЗАНА

„Кораб“ отплава в открита река. И водата се разбърза. А Таласъмчо попита водата:

— Защо бързаш?

Но водата толкова бързаше, че не можеше да говори с разни таласъмчета. Особено с малки таласъмчета, които не знаят, че най-важно от всичко е да бързаш бързо, без значение накъде бързаш.

И тогава вятърът реши да се състезава с водата. И двамата се разбързаха. И лодката се разбърза. А опашката се разтрепери. На опашката такива бързи работи не й харесваха, защото тя беше една спокойна опашка, която не обичаше прибързаните работи.

Изведнъж вятърът се ядоса, че не може да настигне водата. И се разфуча и се разтреця. Опашката затрепери толкова, че чак клатеше лодката. А заедно с вятъра летяха всякакви неща. Летяха листа, летяха камъчета, летеше и едно летящо прасе, което отлетя нанякъде. А няколко бобъра отчаяно лапомахаха и му правеха знаци.

— Ай, ай, капитане! Бентът се е пробил, бентът се е пробил! — викаха бобрите. „Кораб“ се заклатушка, като патенце и се наклони на една страна. Два бобъра бързо доплуваха до лодката. Хванаха я със зъби и я довлачиха до брега. Таласъмчето беше спасено.

— Благодаря ви много! — каза таласъмчето, защото знаеше, че когато някой ти направи добро, трябва да му благодариш.

— Бентът се е пробил, капитане. Много е опасно да се лодкоплава по течението. Зайците не ти ли казаха?

Таласъмчето не беше виждало никакви зайци. А и зайците не бяха виждали таласъмчето и сигурно заради това не му бяха казали.

— Ай, ай, от тук, след бента, можеш да продължиш надолу само с плуване. С лодка е твърде опасно, капитане.

И така таласъмчето се приготви да продължи надолу по реката с плуване. Тогава се досети, че може би е добре да остане и да помогне

на бобрите да поправят бента. Но коремчето беше гладно и искаше да тръгват.

И така:

Таласъмчето остава да помогне на бобрите (*Глава Двадесет и първа*).

Или Таласъмчо продължава с плуване по реката да търси нещо за ядене (*Глава Двадесета*).

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В КОЯТО НЯКОЛКО ФЕИЧКИ СЕ ОБЪРКВАТ

Тролчето сигурно беше стояло цял ден на пътя и му беше много скучно, защото от тук не минаваше почти никой. А дори и Никой да минеше, сигурно нямаше да си играе с тролчето. Лапичката бръкна в торбичката и подаде ръждивата стотинка.

— Благодаря! — каза тролчето, което много се зарадва на съкровището. После се сети, че трябва да плаши таласъмчето, и изръмжа към него. Плашко се опита да изглежда страшно и оголи млечните си зъби. Но като не успя да уплаши таласъмчето, пак му благодари.

И така Таласъмчо продължи по пътя си. Той не беше неговият път, а просто път, но таласъмчето беше чувало, че други животни така казват, „вървя по пътя си“, и понеже искаше и той да е като другите животни, продължи по своя си път.

Тогава очичките забелязаха, че във въздуха летят феички. И те бяха много красиви, а очичките обичаха да гледат красиви неща.

— Здравейте, красиви феички — каза Таласъмчо.

— Но ние не сме феички — казаха феичките.

— А какво сте тогава? — учуди се таласъмчето.

— Кончета — изцвилиха феичките.

— Но аз съм виждал кончета и те не изглеждат като вас — не се съгласи Таласъмчо.

— Това е, защото сме водни кончета — упорстваха феичките.

Таласъмчето се почеса по главата. Когато не знаеше какво да каже, таласъмчето обичаше да се почесва по главата. Тук определено нещо не беше наред — това нито бяха кончета, нито пък бяха във водата. Тези феички нещо се бяха объркали. И точно когато таласъмчето щеше да им го каже, в далечината се появи ЧОВЕК! Всъщност не беше човек, а малко момиченце, с червена шапка, което бягаше насам с мрежа за феички.

Ами сега?

Искаш ли таласъмчето да се скрие от момиченцето, за да не пострада и то (*Глава Двадесет и Втора*).

Или искаш да остане и да се опита да спаси феичките (*Глава Двадесет и Трета*).

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

В КОЯТО ПЛУВАТ ТВЪРДЕ МНОГО НЕЩА

Таласъмчето се гмурна в реката и водата го заобиколи отвсякъде. А под водата беше много интересно. То и над водата беше интересно, но под водата беше различно интересно. Лапичките и опашката сами знаеха да плуват, въпреки че никой не ги беше учил. Малките таласъмчета, още като се родят, знаят да плуват, но когато пораснат, забравят.

Очичките много се радваха на всичко, което виждаха. А те виждаха много различни неща. Под водата плуваха всякакви животни — червени риби със сини опашки, сини риби с червени опашки и дори риби без опашки. Имаше и риби, които не приличаха на риби, защото бяха жаби. И жаби, които не приличаха на жаби, защото бяха... ами бяха нещо друго.

Таласъмчо заобиколи няколко големи миди и заплува още по-надолу по реката, там където се разделяше на две. Някои казваха, че се разделяла на два ръкава, други — че се разделяла на два крачола. Таласъмчето не виждаше нито ръкави, нито крачоли, нито джобове или пък копчета. Но видя наоколо много риби да плуват заедно в една посока и реши да ги попита къде са къщите на хората.

— Здравейте — каза Таласъмчо.

— Я какъв странен рибок! — възкликнаха рибите.

— Аз не съм рибок — възрази таласъмчето.

— И опашката му е странна също — продължиха да се чудят те.

— Вижте, опитвам се да стигна до къщите на хората — обясни им таласъмчето.

— Защо? — учуди се един голям рибок на име Златан. — Там има само тигани за пържене. Ела с нас. Ние отиваме в езерото да си хвърлим хайвера.

Таласъмчето не беше сигурен дали иска да отиде с тях. Той знаеше, че само невъзпитаните животни хвърлят неща в езерото.

— Хайде, хайде, ела с нас, остави ги хората, молим те — викаха рибите и не го оставяха на мира. Но Таласъмчо се чудеше.

И така:

Дали таласъмчето да отиде с рибите към езерото, (*Глава Двадесет и Четвърта*) или да се скрие и да тръгне в другата посока, към къщите на хората (*Глава Двадесет и Втора*).

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В КОЯТО НАЙ-ВАЖЕН Е ГЛАВНИЯТ БОБЪР

Таласъмчето реши, че след като бобрите са му помогнали, хубаво е и той да им помогне. Всички заедно се спуснаха към бента. А там няколко други бобъра се опитваха да запушат с опашките си дупката, от която течеше вода. Но или опашките им бяха твърде малки, или дупката беше твърде голяма. Тогава Таласъмчо дотърча и сложи и своята опашка в дупката. И това не помогна. Един бобър с водолазен костюм изплува от дъното и пъкна малко тиня в дупката, но без успех. Всички се опитваха да поправят бента — само един бобър стоеше отстрани и нареждаше:

— Наляво. Не, надясно. Сега нагоре. Не, надолу. Къде са зайците, когато най-много ти трябват?...

Таласъмчето не можеше да разбере защо всички слушат един бобър, а той не работи, но бързо му обясниха, че той е Главният бобър и затова трябва да се слуша, а не да работи.

И тогава на таласъмчето му хрумна страхотна идея. Лапичките му бързо изтичаха по бента и после обратно. Таласъмчо грабна лодката си и я замъкна към дупката, а няколко други бобъра бързо довлачиха още дървета. Накрая той здраво овърза всичко с въжето си. И водата спря да тече.

— Ура! Ура! Ура! — завикаха бобрите, а Главния Бобър беше най-доволен, че успешно е измислил как да запушат дупката. И таласъмчето също беше доволно.

Бобрите го поканиха да остане на гости, а когато им каза, че е гладен, го научиха да гризе дървесна кора и да хапва от нея. После всички заедно построиха една още по-хубава лодка за Таласъмчо. Толкова хубава, че той я нарече „Параход“. После таласъмчето събра екипаж от триста раци, всички до един опитни моряци, и кръстосваше реката нагоре и надолу, макар да не знаеше кое е нагоре и кое — надолу. Така таласъмчето разбра, че може и да си изгубиш лодката, но да намериш приятели, а пък то, лодка и нова можеш да си направиш, и по-хубава дори, особено ако приятелите ти помагат.

КРАЙ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

В КОЯТО ЖИВЕЯТ ХОРАТА

Таласъмчо се скри зад един камък и никой не го видя освен камъкът. Той изчака много, много дълго — цели пет минути, — и когато излезе вече нямаше никого. Така таласъмчето успя да стигне близко до къщите, където живееха хората.

Странни животни бяха хората. Всички други живееха навън и си правеха я дупчица, я гнездо, когато стане студено или тъмно. А човеците бяха направили едни големи кутии и стояха по цял ден вътре. А през деня беше хем топло, хем светло. Таласъмчо знаеше, че трябва много да внимава с такива животни, които по цял ден стоят вътре и когато най-малко очакваш — хоп, излизат навън!

Лапичките пристъпваха тихичко и само опашката лекичко потрепваше от вятъра. Но май вятър не духаше. Нослето надушваше твърде много миризми и се объркваше. То никога не беше усещало толкова много странни миризми в гората. Така Таласъмчо успя да се приближи до първите кофи за боклук.

— Мьяуууу! — изфуча някакво чудовище и побягна надалеч.

Опашката побягна в обратна посока, но след пет минути се върна да каже „довиждане“. Този път таласъмчето успя да стигне до кофите. А там хората изхвърляха всякакви неща. Даже толкова много изхвърляха, че редовно им караха други кофи, за да изхвърлят още. И колкото повече изхвърляха, толкова повече изхвърляха.

Таласъмчо започна да разглежда и намери вътре огърлица за тролове, шапка на гремлин, обувки за феички, но повечето неща не знаеше за какво служат. След това таласъмчето прерови другата кофа, където намери и това, което търсеше — останки от храна. Един недоизяден хамбургер, две парчета пица, малко шоколад и половин близалка. Разбира се, таласъмчето не знаеше как се наричат тези неща, но това не попречи на муцунката бързо да ги излапа всичките, защото бяха много вкусни. Тумбачето се напълни. Но когато таласъмчето тръгна да се връща към реката, коремчето го заболя и лапичките се

умориха. Очичките не виждаха добре, а ушичките не чуваха както преди. На таласъмчето му стана лошичко и то разбра, че не всичко, което е вкусно за муцунката, е полезно за коремчето.

КРАЙ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

В КОЯТО ИМА ЕДНО ЗАБРАВИЛО МОМИЧЕНЦЕ

— Таласъм! — извика момиченцето и спря на място.

— Момиченце! — извика таласъмът и се приготви да бяга.

Момиченцето беше много изненадано, че вижда таласъм, защото знаеше, че не съществуват. И таласъмчето бе изненадано, че момиченцето го вижда, защото хората не виждат таласъми, тъй като знаят, че не съществуват. Явно точно това момиченце беше забравило за това. Таласъмчето реши да ѝ напомни. После видя, че феичките бяха избягали, и се отказа. Таласъмчето се почеса по главата. И момиченцето се почеса по главата.

— Защо?... — започна Таласъмчо.

— Ама ти и говориш? — прекъсна го момиченцето.

— Е да, ама ти също — не остана длъжен Таласъмчо. — Виж, ти защо гонеше феичките?

— Ами аз само исках ги разгледам отблизо, защото тати каза, че това са водни кончета, а пък аз мисля, че са феички.

„Това момиченце е умно“, заключи таласъмчето.

— А ти, таласъмче, защо си слязъл толкова близко до нашите къщи? — попита го умното момиченце.

— Търся храна: бонбони, солети, пръчици — обясни малкото таласъмче.

— Хах! — Момиченцето ококори очи. — Почакай малко, ей сега се връщам! Таласъмчето не знаеше колко малко е „малко“, затова реши да чака пет минути. Винаги, когато не знаеше колко време е минало, таласъмчето решаваше, че са минали пет минути. И така момиченцето се върна точно след пет минути.

— Нося ти храна — каза то и му подаде една паничка.

— Какво е това? — попита таласъмчето.

— Това е топла супа от картофи, моркови и тиквички — отговори момиченцето. — Мама я е правила с много любов.

Таласъмчето си натопи муцунката и опита супата. Тя беше невероятно вкусна! Таласъмчо набързо я изгълта цялата. На коремчето му стана топличко и то много се зарадва. И тогава таласъмчето разбра, че най-вкусната супа е тази, която се прави от картофи, моркови и тиквички, и задължително с няколко стръка „любов“.

КРАЙ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СЕ СРЕЩА С ЧУЖДЕНЕЦ

Таласъмчо често изоставаше, но рибите спираха и го изчакваха. Златан много го беше харесал и искаше постоянно да си говорят. А другите мълчаха като риби.

— И казвам ти аз — обясняваше Златан. — Така ги хващам хората. Отивам където е най-спокойна водата и дебна. Пазя тишина. И хоп, някой човек хвърля въдицата и аз веднага хващам кукичката и дърпам. Рибокът Златен продължаваше да разказва как обичал да ходи на човеколов и колко големи човеци бил хващал, и как веднъж хванал трима човека наведнъж. Когато рибите стигнаха до езерото, Таласъмчо ги предупреди да не хвърлят нищо във водата. „Хайверът“ обаче се оказа не боклук, а яйчица, от които се излюпваха малките рибки. Таласъмчето ги попита дали не може да се излюпят малки таласъмчета вместо рибки, но те не знаеха.

Тогава изведнъж таласъмчето видя на брега един ОГРОМЕН ТАЛАСЪМ. Той малко не приличаше на таласъм, но имаше рога, а Таласъмчо никога не беше виждал друго животно с рога. Този таласъм обаче беше пораснал твърде голям. Сигурно ядеше много. Ето, дори и сега ядеше някаква трева от поляната.

— Здравей! — поздрави го Таласъмчо.

— Муу — отговори големият таласъм.

— Не знаех, че тревата може да се яде — каза Таласъмчо.

— Муууу — отговори големият таласъм.

„Този таласъм е чужденец и говори на чужд език“, реши таласъмчето. Той беше чувал, че чужденците таласъми живеят много по-добре и имат много повече за ядене. „Сигурно затова е пораснал толкова голям“, реши таласъмчето. „Може и аз да опитам да ям трева като него.“ Таласъмчето добре си похапна тревичка. Тя не беше много вкусна, но все пак коремчето се напълни, даже се препълни и се изду. След малко коремчето още повече се изду и на таласъмчето му стана тежко, а изпод опашката започнаха да излизат странни миризми. И

таласъмчето разбра, че не всичко, което правят чужденците таласъми е добре и за него. И когато видиш някого, не трябва да бързаш да правиш като него. А вие деца, внимавайте, когато приближавате някоя крава, защото понякога те са големи таласъми.

КРАЙ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

КОЯТО Е ДОСТА ШАНТАВА И ОПАШАТА

Когато видеше табела, Таласъмчо винаги решаваше, че на нея пише „Конкурс за горска песен“, но после разбираше, че там пишело „Внимание, падащи жаби“ или пък „Ниско летящи щъркели“ или нещо съвсем друго, което не беше нито за жаби, нито за щъркели, нито за конкурси. Така или иначе, язовецът, който пишеше тези табели, беше единственото животно в гората, което можеше да ги чете.

Лапичките бодро продължиха нагоре по скалите, когато очиките видяха нещо да приближава. Това нещо беше оранжево и се казваше Хитрата лисица. Всички я мислеха за много умна и хитра, но истината беше, че тя просто си бе шантава. Лисицата беше облечена с шарено елече, което си бе купила от магазина за дрехи втора употреба на нутрията. А с една шишарка от елховата гора си беше накъдрила лисичата козинка.

— Здравей, Лисо — поздрави таласъмчето.

— О, здравей, дано да е здраво здравето ти и от здраве да не оздравееш — поздрави го лисицата.

Таласъмчо не разбра. После се зачуди какво да каже и, като не се сети за нищо, попита:

— Как си? — Той беше чувал, че когато не знаеш какво да кажеш, трябва да попиташ „Как си?“

— Добре, добре — отговори Лисана. — Добре си добрувам, когато е добър добрия ден на доброто.

Тази лисица беше много умна. Или пък много шантава. Така или иначе, таласъмчето не можеше да разбере какви ги говори и искаше да продължи нататък. Но лисицата явно искаше да си говорят.

— Ела с мен — каза Лисана. — Да отидем на красив конкурс по красота, където има красиви красоти. И като казваше това, лисицата се завъртя уж случайно, за да се види панделката, която си беше вързала на опашката.

Ами сега?

Дали Таласъмчо да отиде на конкурс за красота с шантавата умна лисица? (*Глава Двадесет и Седма*).

Или да продължи да се катери към върха и да търси къпини? (*Глава Двадесет и Осма*).

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

В КОЯТО ОТКРИВАТ КОНКУРСА, БЕЗ ДА Е ЗАКРИТ

— Виж, Лисо, гребенче за твоята козинка — каза Таласъмчо.

— О, гребенче за гребане, по гърбината да го гребна ли? — зарадва се лисицата. След това взе гребенчето, обърна го наобратно и започна да си приглажда козинката, вместо да я реши.

— Обявявам горския конкурс за открит! — провъзгласи морското свинче, което нито беше морско, нито беше свинче.

Таласъмчето се учуди защо обявяват конкурса за открит. Та той си беше на открито и никой не го беше закривал, така или иначе. Беше чувал, че някои конкурси се закриват, но само когато вали. Отпред почнаха да излизат участниците. Първо излязоха три слепи мишки, които изглеждаха абсолютно еднакви. Те започнаха да се карат помежду си коя от тях е най-хубава. После излязоха два проскубани пауна, които се имаха за невероятни хубавци, защото така им бяха казвали от малки паунчета. А после излязоха и много други животни, като на сцената излезе дори едно животно, което не знаеше какво е. Най-накрая дойде ред и на лисицата. Тя бавно пристъпи пред всички, пристегна си шареното елече, което бе останало без копчета отдавна, и се поклони дълбоко:

— Приветствам ви с приветливо „привет“ и правя този пирует! — каза лисицата и се завъртя така, че всички да видят панделката на опашката ѝ уж случайно.

— Да, благодарим ти, умна лисицо — каза кончето съдия. — Можеш да си седнеш на опашката. Скоро минаха и всички останали животни, но женското таласъмче така и не излезе на сцената. Кончето изцвили и обяви наградените.

— В категорията най-хубава лисица спечели... единствената участвала лисица. Умната шантава лисица пощуря от радост. С бързи подскоци тя излезе да си получи наградата — огромна купа с малини, а след това я донесе при Таласъмчо.

— Нека заедно да похапнем — каза тя на напълно разбираем език, за изненада на всички. И таласъмчето разбра, че не конкурсите правят лисиците хубави. И че няма значение как изглежда козинката ти и дали си я сресал, или не. Най-важното е, когато ти дадат малини, да ги споделиш с този, който ти е дал гребенче.

КРАЙ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СРЕЩА НЕЩО НЕОЧАКВАНО

Таласъмчето си вървеше спокойно, докато лисицата постоянно обикаляше около него, гонеше си опашката и го питаше дали е достатъчно хубава. Таласъмчо не знаеше колко хубаво е „достатъчно“ хубаво, но отговаряше с „да“, защото харесваше щръкналите и уши. Когато видеше някоя локва, лисицата бързаше да се огледа в нея и после търчеше като обезумяла насам-натам и идваше при таласъмчето и го питаше:

— Достатъчно слабо ли е слабото ми слабовато телце?

Таласъмчето не знаеше и колко слабо е „достатъчно“ слабо, но пак отговаряше с „да“, защото харесваше щръкналите и уши.

Така двамата стигнаха до една голяма поляна, където се бяха събрали много животни. Отгоре имаше табела, на която може би пишеше „Конкурс по Красота“. А може би не. Само язовецът можеше да каже, но него го нямаше.

— О, представяте ли си какво представление ще представим, ако се представим, като си представям! — говореше лисица наляво и надясно. Никой не я разбра, затова всички я сметнаха за много умна.

Точно в този момент таласъмчето видя нещо, което никога до сега не беше виждало — женско таласъмче! Да, ето: лапички, муцунка, изброяваше внимателно Таласъмчо — опашка, рогца и ушички. Нямахме никаква грешка — това беше таласъмче! Беше си сложило обеци на ушичките и гривни на лапичките — значи беше женско таласъмче! И беше най-красивото таласъмче, което Таласъмчо беше виждал, ако не броим него самия. Сигурно то щеше да спечели конкурса. На Таласъмчо му стана малко мъчно за лисицата, която се надяваше да изберат нея.

И тогава обявиха, че е време участниците да излязат на сцената. В този момент Таласъмчо изведнъж се сети, че има гребенче в торбата. Ако побърза и го занесе на лисицата, за да срещне козинката си, може би все пак тя ще да спечели. Той тръгна към нея, ала се сети за женското таласъмче. То беше много хубаво. Дали да не занесе гребенчето на него?

На кого да занесе Таласъмчо гребенчето?

На лисицата (*Глава Двадесет и Шеста*).

Или на женското таласъмче (*Глава Тридесет и Втора*).

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

В КОЯТО НАВСЯКЪДЕ ИМА ХРАНА

Лапичките на таласъмчето се катереха, когато внезапно на рогцата им се пританцува. И те започнаха да танцуват. Като танцуваха рогцата, затанцуваха и ушичките и очичките и скоро цялото таласъмче танцуваше. И то разбра, че лапичките по-лесно се катерят, когато танцуват. Така Таласъмчо се катери и танцува, танцува и се катери и стигна там, където живееше едно голямо дърво.

— Здравей, Дърво — каза таласъмчето.

— Здравей, таласъмче — казаха няколко гласа, които не бяха дървото. Върху клоните му бяха кацнали няколко бухалчета. Върху лявото клонче бяха кацнали три, но Таласъмчо не знаеше кое е ляво и не можеше да брои до три. А върху дясното беше кацнало едно. Таласъмчето го преброи.

— Защо вървиш насам? — казаха трите бухалчета.

— Не отиваш ли натам? — попита едното бухалче.

— Защото насам не е натам — обясниха трите.

— Но пък натам си е натам — каза едното.

— Ами, аз просто търся храна — рече таласъмчето, което се обърка.

— О, насам има храна — отговориха трите бухалчета.

— Натам има храна — каза едното бухалче.

— Навсякъде ли има храна? — объркано попита Таласъмчо.

— Не, насам — казаха трите.

— Натам — избуха другото. След малко всички бухалчета заспориха и запрехвърчаха от клон на клон. И таласъмчето вече не знаеше кое бухалче е едно и кое не е. Накрая две кацнаха на лявото клонче, а две — на дясното. Таласъмчо се зарадва много, защото успя да преброи и едните, и другите. Но така пък не можеше да различи кое е ляво и кое е дясно. Бухалчета се умълчаха.

— Какво стана с храната? — подсети ги Таласъмчо.

— Изглежда, млади господине, е станало недоразумение — каза едното бухалче, което вече не беше едно. — Храна има и насам, и натам!

— Храна има навсякъде! — зарадва се таласъмчето.

— Не — поясни бухалчето. — Само насам и натам. Къпини — насам, лешници — натам. Таласъмчето не разбра как насам и натам не са навсякъде, но по-важното беше, че има храна. И така, накъде да тръгне таласъмчето — насам към къпините (*Глава Тридесет и Пета*) или натам към лешниците? (*Глава Тридесет и Шеста*).

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

КОЯТО Е ГОЛЯМА И МНОГО ДОБРА

Таласъмчето продължи по пътеки и пътечки през шубраци и трънаци по сокаци и клонаци. Накрая лапичките се зачудиха дали не са объркали пътя. А всъщност пътят беше обърнал лапичките и сега ги обърка още повече, като се раздели наляво и надясно. Таласъмчо беше чувал, че ако завиваш все наляво, накрая стигаш надясно, а ако завиваш все надясно, накрая стигаш... ами май стигаш някъде другаде.

В този момент ушичките чуха, че някой броди из гората с тежки стъпки. Чупеше клонки и храстчета. Идваше насам. Опашката се приготи да бяга. Но след малко от гората излезе Големият Добър Вълк. Той беше доста непохватен и като ходеше из планината, го чуваха навсякъде. А когато се опитваше да ходи внимателно, го чуваха още по-навсякъде.

— Добър Ви ден, малко таласъмче — каза вълкът с най-милият си глас, който избоботи в планината и изплаши няколко птички.

— А, здравей, чичо Вълк — каза таласъмчето.

— Извинете, че Ви спирам — каза вълкът. — Но помислих, че може би сте объркали пътя. Защото — обясни той, — онзи ден едно момиченце се беше загубило в планината и трябваше да ѝ показвам пътя до замъка на баба й. Напоследък много се губят в тези планини. Мине, не мине някой и хоп — загубва се. Трябва да помоля господин язовеца да сложи още табели.

— Така е — съгласи се таласъмчето. — Аз бях тръгнал да търся къпини...

— О, къпини — каза замечтано Големият Добър Вълк, който не беше вкусвал месо през живота си. — Пътят за къпините Ви води натам — каза той и посочи в едната посока.

— Но после видях табела за конкурс за горска песен — поясни Таласъмчо.

— Хм — каза вълкът. — Не съм чувал за този конкурс. Но щом има табела, значи има и конкурс. Освен да тръгнете по другия път. — Той посочи натам и без да иска събори едно гнездо с голямата си лапа. Таласъмчо се зачуди, а Вълкът се зае внимателно да прибира падналите птичета и да поправя гнездото.

Дали таласъмчето да тръгне към вкусните къпини (*Глава Тридесет и Пета*) или да продължи по другия път за конкурса (*Глава Тридесет и Четвърта*)?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ОТКРИВА НИКОЙ В ДОМА НА ДЯДО МЕЧО

Таласъмчето първо разгледа очилата, защото това можеше да не са очилата на Дядо Мечо, а очилата на някой друг Дядо, или на някой друг Мечо. После реши, че Дядо Мечо сигурно щеше да знае дали това са неговите очила, или не.

Таласъмчо заподскача към бърлогата на Дядо Мечо, който живееше близо до парфюмерийната на скункса. А скунксът беше майстор на най-хубавите парфюми в планината, но това е една друга приказка.

Накрая Таласъмчо стигна до дървената врата и почука на нея.

— Има ли някой вътре? — провикна се таласъмчето.

— Не, никой — отговори един сънлив глас отвътре.

Сигурно Дядо Мечо беше излязъл някъде. Таласъмчо се приготви да си ходи, когато се досети, че може да помоли Никой да предаде очилата на Дядо Мечо.

— Никой, можеш ли да излезеш? — попита таласъмчето.

— Не, не мога — каза гласът. — Зает съм.

— Добре — каза Таласъмчо. — Оставям очилата на Дядо Мечо пред вратата.

Таласъмчето реши, че все още може да стигне до конкурса навреме. И когато се приготви да тръгва, вратата се отвори и от бърлогата излезе Никой. Този Никой обаче много приличаше на Дядо Мечо.

— Извинявай, таласъмче — каза мечокът. — Спя своя летен сън.

А летният сън на Дядо Мечо беше същия като зимния му, само че беше през лятото и затова беше „летен“.

— Влез, влез в бърлогата да ми правиш компания. Ще пийнем чай, ще хапнем мекички с мед от зимните запаси.

— Ами не знам, бързам да конкурса — отговори Таласъмчо.

— Конкурс ли, какъв конкурс? — учудено попита Дядо Мечо. Той не беше чувал за никакъв конкурс.

И така:

Дали таласъмчето да остане с Дядо Мечо за компания с мекички и чай? (*Глава Тридесет и Трета*).

Или да побърза към конкурса? (*Глава Тридесет и Четвърта*).

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

В КОЯТО СЕ НАМИРАТ НЯКОЛКО НАМЕРЕНИ НЕЩА

Докато лапичките радостно подскачаха към конкурса, гърлото на таласъмчето се упражняваше с една песничка за упражняване на гърла. В песничката се пееше така: „Аз съм гърло, гърло, гърло и се упражнявам“. И така, докато пееше и се упражняваше, упражняваше се и пееше, таласъмчето стигна до бюрото за изгубени вещи на свраката. Свраката постоянно намираше изгубени неща в планината и търсеше на кого да ги върне. Накрая отвори бюро за изгубени вещи.

— Добър ден, Таласъмчо — поздрави го свраката. — Скоро да си изгубвал нещо?

Таласъмчето се зачуди. Много, много отдавна, чак миналата сряда, то се беше изгубило в гората, но пък после се намери. Всъщност, намери опашката си, но реши, че там, където има опашка, има и таласъмче. И наистина скоро се намери цялото заедно с лапичките и муцунката, и рогцата и ушичките.

— А защо се казва „бюро за изгубени вещи“? — попита накрая таласъмчето, което много обичаше да пита „защо“.

— Ами как защо? — учуди се свраката. — Ето ми го бюрото — и свраката кацна на едно бюро, — а ето ги и вещите — и свраката посочи една купчина никому ненужни пластмасови бутилки, празни консервни кутии и смачкани хартийки.

— Да — съгласи се таласъмчето. — Но защо са „изгубени“, нали ти си ги намерила? Изгубените неща са изгубени, само докато някой не ги намери — опита се да обясни таласъмчето.

Свраката дълго време мълча, чуди се и се въртя, подскачайки на един крак.

— Май си прав, Таласъмчо, ще трябва да намеря язовеца да смени табелата — реши свраката. — Обаче сега има по-важна работа. Дядо Мечо си е загубил очилата, а без тях не вижда. Някой трябва да му ги занесе, защото Мечо е стар и не може да дойде. А куриерът Костенурчо е на море. Ще отидеш ли ти?

— Но аз отивам на конкурса за горска песен — каза таласъмчето.

— Конкурс ли, какъв конкурс? — учудено попита свраката. Тя не беше чувала за никакъв конкурс. И така:

Дали таласъмчето да продължи към конкурса (*Глава Двадесет и Девета*).

Или да занесе очилата на Дядо Мечо (*Глава Тридесета*).

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ВСЕ ПАК ПРОПУСКА КОНКУРСА

Таласъмчо се приближаваше внимателно към женското таласъмче, което все още не го беше забелязало. Лапичките му пристъпваха, а опашката лекичко трепереше. Той си беше едно разговорливо таласъмче, но точно сега не беше никак разговорливо, ама въобще дори. Морското свинче обяви, че всички животни-участници вече трябва да са на сцената. Тогава Таласъмчо извади гребена от торбичката и се показа пред женското таласъмче.

— Виж, нося ти гребенче, ако искаш да си срещеш козинката...

Женското таласъмче погледна към него.

— Не че е рошава, но за да станеш хубава...

Женското таласъмче продължи да го гледа.

— Уф, не че не си хубава, но за да станеш по-хубава, понеже... — Таласъмчо се обърка. Той разбра, че е много трудно да говориш с женски таласъмчета. Особено трудно е да говориш, когато те не говорят.

— Подарък? За мен? — зарадва се женското таласъмче.

Таласъмчо не мислеше да си дава гребенчето за подарък, но сега вече мислеше.

— Да, подарък — съгласи се той. — За конкурса, но трябва да излизаш вече.

— О, но аз няма да участвам — отговори женското таласъмче и прибра гребенчето в торбичката си.

— Ама как ще спечелиш, ако не участваш? — Той не разбираше.

— Ти мислиш, че аз трябва да спечеля, така ли? — радостно попита женското таласъмче и се усмихна. После хвана лапичката му.

Таласъмчо беше щастлив. На сцената излязоха три слепи мишки, после два проскубани пауна и много други животни. На сцената излезе дори едно животно, което не знаеше какво е. Но Таласъмчо въобще не гледаше конкурса, а женското таласъмче. И коремчето, което уж беше гладно, забрави, че е гладно, и му стана топло и гъделичкащо. И

Таласъмчо разбра, че най-хубавото животно е това животно, което прилича на теб. А конкурсите са за тези животни, които само се мислят за хубави.

КРАЙ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ЗА МЕЧКИТЕ И МЕКИЧКИТЕ

В бърлогата на Дядо Мечо беше уютно. Толкова уютно, че на мечока му се приспа и докато пържеше мекички задрямваше на няколко пъти. Така за малко да си натопи лапите в парещото олио. После отидоха в склада, където Дядо Мечо извади една тенекия с мед. После постави очилата на мечешкия си нос и разбра, че в тенекията няма мед, а кисело зеле. Коремчето на Таласъмчо обаче се съгласи да ядат мекичките с кисело зеле, защото беше твърде гладно, за да чака повече.

Когато се върнаха в бърлогата, Дядо Мечо седна удобно на люлеещия се стол и след малко захърка така, както само мечките могат да хъркат. Таласъмчето изяде и мекичките и киселото зеле. И също му се приспа. И двамата спаха дълго, дълго, може би цели пет минути. Нослето на Таласъмчо го събуди, когато усети аромата на липов чай.

— Хайде таласъмче, чайт е готов — каза мечокът.

— А горещ ли е? — попита таласъмчето. Веднъж при невестулката Таласъмчо беше пил горещ чай и си беше опарил езичето. Оттогава той питаше дали е горещо, дори когато пиеше вода от реката.

— Изстинал е — каза мечокът и се прозя.

Двамата седнаха с чаша чай и дълго си говориха за невестулки и за чай и за други неща, каквито само мечките знаят. А те мечките знаят много неща, защото много спят и много сънуват. След това Дядо Мечо стана и се разшета из дупката.

— Искаш ли да чуеш една приказка, таласъмче? — попита Дядо Мечо.

— Приказка, приказка! — радостно възкликна таласъмчето, което беше едно приказно таласъмче и най-много от всичко обичаше приказки.

И Дядо Мечо зараказва: „Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята живееше таласъмче.“ И тогава Таласъмчо разбра, че в тази приказка се разказва за него и му стана хубаво. И разбра също, че живота ти може да е вълшебна приказка, достатъчно е само да връщаш изгубените очила, да обичаш гости и да похапваш каквото те нагостят, пък било то и мекички с кисело зеле. Е, и да си поспиваш, разбира се.

КРАЙ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

КОНКУРСНА

Гърлото на таласъмчето точно беше започнало да се упражнява отново, когато лапичките казаха, че са уморени. Гърлото и лапичките започнаха да спорят дали е нужно да ходят на този конкурс. Но накрая рогцата казаха, че е важно да отидат, защото песните са нещо важно, а конкурсите са нещо още по-важно, а песничката на Таласъмчо е най-важната от всички. И тъкмо когато той запя „Аз съммм...“ Таласъмчо спря, защото го видя. Конкурсът!

Много животни и вълшебни същества се бяха събрали на поляната и оживено разговаряха. Наоколо се разхождаха няколко лисици и носеха сок от моркови за гостите. Над всички имаше табела с красиви букви. На табелата пишеше „Конкурс за горска песен“. Или може би не. Само язовецът можеше да я прочете, а него го нямаше. Таласъмчо се огледа несигурно. Една сърна спореше с няколко гномчета. Друга сърна пък не спореше. Няколко мушички се караха помежду си. Явно всички обсъждаха кой да бъде победител. Таласъмчо реши, че всички вече са си изпели песента и той е закъснял!

Рогцата казаха на лапичките да бягат. Таласъмчето бързо изтича пред всички животни и създания. И запя. Запя толкова хубаво, колкото само Таласъмчо можеше да пее. А той смяташе, че пее много хубаво. Ето и песничката, която вече знаете и можете да изпеете с него: „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче“. И втория куплет, който е съвсем различен: „Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо“. И третия куплет, който не знаете „Аз съм...“ — в този момент песента беше заглушена от бурни аплодисменти. Всички лапопляскаха. Коремчето на Таласъмчо се изпъчи гордо и забрави, че е гладно. И когато лапоплясканията затихнаха, всички продължиха да си говорят. Таласъмчето не разбираше какво се случва. А се случи това, че таласъмчето не спечели конкурса, защото конкурсът не бил конкурс. На табелата пишело „Общо събрание на планинските обитатели“. И така наградиха Таласъмчо с „почетен член на събранието“ и му донесоха пълна купа с

плодове. И таласъмчето разбра, че не е нужно да има конкурс, за да пееш песни. Даже песните се пеят най-хубаво, когато няма конкурс. А те конкурсите са скучни места, които се казват „обща събрания“.

КРАЙ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

КОЯТО Е МНОГО БОЦКАЩА

Колкото повече се катереше Таласъмчо, толкова повече се катереше. Върхът на планината беше много катерещ. Най-накрая лапичките казаха, че не могат да продължат, и седнаха да починат. И като седна да почине на едно пънче, Таласъмчо разбра, че вече се е изкачил на върха. Нямаше повече за катерене и всичко долу беше станало много малко. Или Таласъмчо беше пораснал голям.

Таласъмчето започна да се оглежда за къпините. Щом беше на върха, значи и къпините бяха тук. Очичките дълго търсеха наоколо, но не видяха къпини. Тогава опашката се обади, че тя вижда къпини и таласъмчето разбра, че те били точно до него през цялото време, но от страната на опашката.

Таласъмчо се приближи внимателно. Той беше чувал, че храстите на къпините боцкат и затова попита:

— А вие боцкате ли?

— Да, боц, боц — отговориха къпиновите храсти.

— А ако пипна? — попита таласъмчето.

— Ще се набоцкаш, боц, боц! — отговориха храстите.

— Тогава няма да пипам — каза Таласъмчо и седна отново на пънчето.

Таласъмчо загледа облаците и се зачуди дали ще вали. Той беше чувал, че когато се гледат облаците, винаги трябва да се чудиш дали ще вали. Колкото повече се чудеше дали ще вали, толкова повече не спираше да мисли за къпините. Не издържа и попита:

— Е добре, а не може ли да си хапна къпини?

— Може, разбира се — отговориха храстите. — Ти ни попита само дали боцкаме, боц, боц.

— А как да не се набоцкам? — попита таласъмчето.

— Достатъчно е само да помолиш за къпини и ние ще ти дадем, боц, боц — отговориха храстите.

— Моля ви — каза таласъмчето и после яде къпини, докато не оцапа хубаво цялата си муцунеста муцунка.

И разбра, че понякога е достатъчно само да помолиш за храна и дори и най-боцкащите храсти ще се съгласят да ти дадат, боц, боц.

КРАЙ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

В КОЯТО ЖИВЕЕ ЕДНА КАТЕРИЦА, КОЯТО НЕ Е КАТЕРИЦА

Натам, към лешниците, бягаха лапичките на таласъмчето. И както бягаха, се качиха на един дънер. Дънерът си показва крачетата и той тръгна да бяга, заедно с таласъмчето на гърба си.

— Накъде бягаш? — попита го таласъмчето.

— Отивам на гости на катериците — отговори дънерът, който обичаше да гостува на най-различни животни.

А Таласъмчо знаеше: там, където има катерици, има и лешници. Дънерът побяга пет минути и спря.

— Тук ли живеят катериците? — попита таласъмчето и туп!, нещо го удари по главата.

— Какво беше това? — каза таласъмчето и туп!, още едно лешниче го удари по главата.

Очичките погледнаха нагоре и видяха едно кенгурче покачено на клоните. „Откъде кенгурче в тази гора“, учуди се Таласъмчо. „Откъде кенгурче в тази гора“, учуди се и авторът на приказката. Но после и двамата разбраха, че това кенгурче не знае, че е кенгурче, когато то им каза:

— Вижте катеричата ми опашка — и показва кенгурската си опашка. Но Таласъмчето беше голям опашкар. Неговата опашка знаеше всички опашки.

— Това не е катерича опашка — каза опашката на таласъмчето. — Аз познавам много опашки и тази опашка не е... такава опашка.

— Такава съм — започна да спори и опашката на кенгурчето, което бе отгледано от няколко катерици.

Настана много опашат спор и като повечето опашки бе доста дълъг. Но докато опашките спореха, коремчетата много огладняха.

— Много съм гладно — каза коремчето на Таласъмчо.

— И аз съм гладно — каза коремчето на кенгурчето-катерица.

И таласъмчето, и кенгурчето спряха да спорят и се събраха и започнаха да гризкат катеричи лешници. А от черупките им направиха

купчина по-дълга и от най-дългата опашка. И таласъмчето разбра, че няма значение дали кенгуруто е катерица, или катерицата е кенгуру. Защото всяко животно е такова, за каквото се мисли.

КРАЙ

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО ГОНИ ЧАНТАТА И ПОСЛЕ ОБРАТНОТО

Таласъмчето хукна след чантата с багаж. Колкото повече бягаше чантата, толкова повече бягаше Таласъмчо. И така бягаха много, много дълго, може би цели пет минути. Таласъмчето се умори. И чантата се умори.

— Хайде да седнем да си починем — каза таласъмчето.

Чантата не каза нищо, но кимна с дръжки, че е съгласна.

— Ама като седна аз, седни и ти — обясни таласъмчето. — А не аз да седна и ти хоп — да избягаш.

Чантата пак кимна с дръжки, че е съгласна.

Таласъмчето седна на една лилава полянка и се огледа. Уж бягаха извън гората, а пък бяха влезли още по-навътре. А в Омагьосаната Гора е така, колкото повече бягаш навън, толкова повече отиваш навътре. А те бяха бягали много навън.

Таласъмчето хвърли скришом поглед към чантата, която също си почиваше. „Сигурно тази чанта с багаж се е загубила“, реши Таласъмчо. Той беше чувал, че чантите с багаж много се губят, а най-много се губели тези чанти с багаж, които живеели на Летището. „Сигурно това Летище е нещо много загубено“, реши в крайна сметка таласъмчето. Чантата нервничеше.

— Искаш пак да се гоним ли? — попита таласъмчето.

Чантата радостно закима с дръжки.

— Пу, ти гониш — каза таласъмчето и хукна да бяга.

Чантата хукна да го гони. Но както се гонеха, не разбраха как стигнаха до една омагьосана кула. Кулата изглеждаше като една обикновена кула, но тъй като живееше в Омагьосаната Гора, явно беше омагьосана кула. За изненада на Таласъмчо чантата се приближи и почука с дръжките си на вратата. Вратата се отвори и чантата изчезна вътре. После вратата се затвори. Таласъмчето се зачуди какво да направи. И тогава изведнъж в гората се появи още една чанта. Тя замаха енергично с дръжки, за да извика таласъмчето.

Дали Таласъмчо да отиде и да почука на вратата (*Глава Тридесет и Девета*), или да отиде при новата чанта, която го вика (*Глава Четиридесета*).

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО НАМИРА КОМПОТ

И така, Таласъмчо вървеше и си мислеше за храна, мислеше си за храна и вървеше. И тъй като много мислеше и много вървеше, въобще не видя един буркан с компот на пътя и го ритна, без да иска. Бурканът се търкулна в храстите.

— Я, компот! — зарадва се таласъмчето.

— Я, таласъмче! — зарадва се компотът.

— Кой каза това? — попита таласъмчето, защото знаеше, че бурканите не могат да говорят. А пък тези, които са пълни с компот, съвсем не могат да говорят, защото им е пълна устата.

— Аз говоря, аз — чу се пак глас от компота, — отвори буркана, отвори го! Таласъмчето така или иначе се канеше да отвори буркана, защото коремчето много обичаше да хапва компот. Таласъмчо извади от торбичката си ключа и с него натисна капачката. „Плъок“, каза капачката, бурканът се търкулна и от него излетя един дух — Духът от буркана.

— Как пък един път на мен не ми се случи бомбаж — промърмори Духът.

— Какво? — неразбиращо попита таласъмчето.

— О, привет, господарю... тъ, малко господарче — поправи се духът.

— Я, ти как си се бил сврял вътре? — учуди се таласъмчето.

— Помогнаха ми — отговори Духът от буркана и започна да се раздвижва с гимнастика. — Хайде, казвай си желанието и да си ходя.

— Какво желание? — попита таласъмчето.

— Желание е това, което искаш — обясни Духът.

— Ами исках да намеря храна и затова исках да намеря това цвете и...

— Едно желание, не три — каза Духът. — Аз съм дух от буркан, а не от бутилка. Ако толкова искаш храна...

— Да, да — прекъсна го таласъмчето.

— Ако искаш храна, мога да ти дам тази вълшебна кърпичка. Като ѝ кажеш „Кърпичке, дай храна“, тя ще ти даде. А ако искаш да намериш цветето, ще ти покажа пътя.

Дали Таласъмчо да вземе вълшебната кърпичка (*Глава Четиридесет и Първа*), или да попита духа за пътя към цветето (*Глава Четиридесет и Пета*).

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО РАЗБИРА, ЧЕ Е ГЕРОЙ В ПРИКАЗКА

Таласъмчо почука на вратата.

— Влез! — каза вратата.

Таласъмчето натисна заключената врата и разбра, че е заключена.

— Използвай ключа — каза му вратата.

Тогава таласъмчето се сети, че носи омагьосан ключ в торбичката си. И ключът сам подскочи, мушна се в ключалката и вратата се отвори.

— Хайде, откога те чакаме — каза едно момче, с гласа на вратата.

— Откога? — попита таласъмчето.

— Ами... от началото на приказката — обясни момчето.

Лапичките влязоха вътре и очичките се огледаха. До краката на момчето лежеше едно голямо летящо куче.

— Дойде ли вече? — попита кучето, което точно се беше събудило.

— Ами, дойдох — отговори таласъмчето.

— Време беше — изджафка кучето и пак заспа.

— А вие откъде знаете за мен? — попита таласъмчето.

— От приказката — отговори момчето. — Ето, виж. И момчето извади една шарена книжка от библиотеката и я показа на Таласъмчо.

— Ама това съм аз! — възкликна таласъмчето.

— Да — съгласи се момчето. — Ето тук събираш багажа в торбичката си и тръгваш на приключение.

— И как свършва приказката? — попита таласъмчето.

— Само от теб зависи — каза момчето. — Виж, това не е обикновена приказка, а едно голямо приключение.

— А намирам ли храна? — попитаха таласъмчето и коремчето.

Момчето стана и отиде в другата стая. След малко се върна, като носеше една кърпичка за Таласъмчо.

— Вземи тази вълшебна кърпичка. Като и кажеш „Кърпичке, дай храна“, тя ще ти даде.

— Пак ли взимаш неща от други приказки, момче? — попита летящото куче, което пак се беше разбудило. — Хайде да тръгваме вече.

— Ние ще отлитаме — обясни момчето. — Ти вземи кърпичката и остани в тази приказка, защото не знам дали в другите приказки ще има храна.

Дали таласъмчето да вземе кърпичката, която дава храна (*Глава Четиридесет и Втора*), или да поиска да тръгне заедно с момчето и кучето (*Глава Четиридесет и Трета*).

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

КВАКАЙТО Е МНОГО КВАКАЩА

Тази чанта не беше като онази. Тя подскачаше насам-натам, спираше, за да помирише лилавите цветя, и често се губеше. Таласъмчо я следваше и също се губеше. Но после и двамата са намираха. Тъкмо се бяха намерили отново, когато се появи един жабок. А този жабок не беше като другите жабоци, защото на главата му живееше една шапка. Шапката бе златна и се казваше Корона. А като имаш Корона, дори и да си жабок, значи си по-важен от другите. Или поне жабокът така си мислеше. Чантата подуши едно цвете и хоп, скочи в ръката на жабока.

— Аз, квакто принц на квакащите жаби, те приветствам — каза важно жабокът. Таласъмчето не знаеше какво да каже.

— Аз, като принц на таласъмчетата, те приветствам — каза накрая то и гордо изпъчи коремче.

Жабока се опули както само жабите могат да се пулят. Чантата също много се изненада.

— Ти си този, за квакойто раквазваха! — Жабокът затанцува и заквака от щастие. — Ти си принцът на кваксъмчетата!

— Не кваксъмче, а та-ла-съмче — поправи го таласъмчето.

— Да, да, ти си онзи, квакойто наричат Кваксъмчо — каза жабокът.

Таласъмчо огледа пак странния жабок. Освен че имаше Корона на главата, той държеше чантата, която се оглеждаше. В другата ръчичка жабокът държеше пръчка-жезъл. А на гърба си имаше наметало парцал.

— Ето — каза жабокът и протегна напред крачето си. — Цунквакай ми квакчето.

— Квакво, въъ... какво? — обърка се Таласъмчо.

— Цунквакай ми квакчето и ще се превърна и аз в принц на кваксъмчета — каза жабокът и пак затанцува от щастие.

— Искаш да кажеш таласъмче? — поправи го отново Таласъмчо.

— Да, да, в кваксъмче. Магьосницата ме е омаквакъсала да съм квакаща жаба, а не кваксъмче. Ако цунквакаш квакчето, ще ми мине.

Муцунката не искаше да цункат никакво краче. Още по-малко жабешко краче. Пък било то и квакчето на принц. Таласъмчо се сети, че има по-важна работа. Коремчето беше гладно, а той търсеше магическото цвете.

Дали Таласъмчо да каже на принца, че той не е принц на таласъмчетата, а обикновено таласъмче, (*Глава Четиридесет и Осма*) или пък да цунка крачето (*Глава Четиридесет и Четвърта*).

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

АПЧИХУ!

Таласъмчето вървеше и търсеше полянка, където да си разпъне кърпичката и да похапне. Но наоколо живееха само дървета. Имаше дървета с клони като опашки, дървета с клони като крачета, даже имаше и дървета без клони. Имаше дървета, които не приличаха на дървета, а на захарни пръчки. А имаше и дървета, които не приличаха на нищо. Очичките се умориха да гледат толкова дървета и недървета, а лапичките се умориха да ги заобикалят. И тогава Таласъмчо видя насреща си едно малко драконче.

— О, здравей драконче — каза таласъмчето.

— О, здраапчиху — кихна дракончето и малко дим излезе през нослето му.

— Наздраве — каза му таласъмчето, защото знаеше, че когато някой кихне, е редно да му кажеш „наздраве“.

— Наболест — каза дракончето.

— Какво? — попита неразбрало таласъмчето.

— Не е на здраве, а на болест. Мисля, че се разболявам — каза дракончето.

— От какво се разболяваш? — попита таласъмчето.

— От апчиху — обясни дракончето. — Ето виж: апчиху! — и малко огън излезе през устата му.

Таласъмчето се зачуди. В този момент дракончето се закашля и от устата му излезе толкова много огън, че едва не опари ушичките на Таласъмчо.

— Ти май не си болно само от апчиху, ами и от кашлюк-кашлюк — каза таласъмчето.

— Май е така — съгласи се дракончето и разпери криле, за да излети, но тъй като беше малко драконче и не можеше да лети, тупна обратно на опашката си.

Таласъмчето се сети отново за вълшебната кърпичка. Той знаеше от другите животни, че когато някой прави апчиху или кашлюк-кашлюк, му трябва кърпичка, за да си духа нослето и да си покрива устата. Обаче ако даде вълшебната кърпичка на дракончето, таласъмчето ще остане гладно и няма да има храна за него. Дали таласъмчето да даде кърпичката на болното драконче (*Глава Четиридесет и Шеста*), или да остави вълшебната кърпичка, която дава храна за себе си (*Глава Четиридесет и Втора*).

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

В КОЯТО ТАЛАСЪМЧО СЕ НАЯЖДА ТВЪРДЕ ДОБРЕ

Таласъмчо най-накрая стигна до една лилава полянка и реши да си направи пикник. Той разстла кърпичката, а тя хубаво си полегна и задряма. Кърпичката засънува всякакви кърпени сънища, когато гласът на Таласъмчо я стресна.

— Кърпичке, дай храна — каза таласъмчето.

— Каква храна? — неразбиращо попита сънената кърпичка.

— Ами... — Таласъмчо се замисли. — Каква има?

— Момент, да проверя каква е останало — каза кърпичката и започна да си изброява на ум: „Печена тиква от каляската, шоколад от къщичката, едно грахово зърно...“ И така кърпичката дълго мисли и изброява. Толкова дълго мисли и изброява, че накрая не разбра кога е спряла да мисли и кога е заспала. Сънуваше пердета и покривки. После я затисна един килим, когато викът на Таласъмчо я събуди:

— Мед! — извика таласъмчето. — Има ли мед?

— Медът върви заедно с масло — обясни кърпичката.

— Да, да — радостно се провикна таласъмчето. — Мед с масло!

В този момент на кърпичката се появиха една купичка с мед и една с масло. Таласъмчо излапа всичко и коремчето се напълни.

— Грозде! — извика таласъмчето. — Има ли грозде?

— Има, но само кисело — отвърна кърпичката.

— Да, да! — Таласъмчето обичаше грозде, дори когато беше кисело. Всъщност най-много го обичаше, когато беше кисело. В този момент на кърпичката се появиха няколко чепки зелено грозде, които Таласъмчо излапа и коремчето му се изду. Тогава нослето започна да души. Нослето винаги душеше наоколо за банани, макар че дори не знаеше как миришат те, защото никога не намираще.

— Банани, банани, банани! — извика таласъмчето и в този миг на кърпичката се появиха някакви жълти дълги неща. Таласъмчето изяде и тях, заедно с корите. И на коремчето му стана толкова тежко, че таласъмчето дори не можеше да ходи. И тогава Таласъмчо разбра, че

коремчето винаги иска повече, отколкото може да изяде. И не е хубаво да се слуша само коремчето. А ако вие, деца, отидете на разходка в Омагьосаната гора, се оглеждайте наоколо за една вълшебна кърпичка, защото тя още стои захвърлена в някой храст.

КРАЙ

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

КОЯТО Е НАЙ-ОБЪРКАНАТА В ТАЗИ КНИГА

— Хайде, качвайте се, бау! — изджавка летящото куче. Таласъмчо и момчето се покачиха на гърба му — и отлетяха към далечни земи, където им се случиха големи приключения. Толкова големи, че в тази книжка не могат да се съберат. А и във всички книжки на света не могат да се съберат, защото далечната страна, където отлетяха момчето, кучето и нашето таласъмче се наричаше Фантазия. А във Фантазия приказките са по-големи от всичко голямо.

Там, във Фантазия, кучето долетя до Снежанка и седемте прасенца, които живееха радостно в кочинката си. Седемте прасенца танцуваха, смееха се и играеха заедно с летящото куче. А Таласъмчо им помогна да си направят къщички от слама, съчки и тухли за зимата.

Но когато дойде зимата, всички заминаха на топло към друга гора, където живееха Вълкът и седемте грозни патенца. Вълкът беше друг вълк, а не Големият Добър Вълк, но пак беше голям и пак беше добър. А Таласъмчо донесе омагьосани ризи на седемте грознички патенца и те се превърнаха в единадесет красиви лебеди. А при лебедите имаше и един котарак със самоходни обувки.

Накрая всички приказки така се объркаха, че никой не можеше да ги отбърка. В тази бъркотия Таласъмчо срещна седем момиченца с червени шапчици. И той помогна на всяко момиченце да си изпере шапката в реката. А реката по различно време беше различна. И после таласъмчето тръгна с момиченцата с червената, синята, зелената, жълтата, оранжевата, лилавата и виолетовата шапчица на гости на дядо им. А дядо им живееше от другата страна на един лабиринт. И всички се загубиха в лабиринта. Но той лабиринтът затова е направен — за загубване.

И като се загубиха, дойде момчето и спаси всички. И после момчето се ожени за момичето с лилавата шапка. И Таласъмчо яде толкова много на сватбата им, че тумбачето му добре се изду. И чак тогава Таласъмчо разбра, че да се яде не е толкова важно. Най-важното е да имаш верни приятели в игрите. И заедно с приятелите си често да ходиш до страната Фантазия.

КРАЙ

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В КОЯТО ЖАБОКЪТ СЕ ПРЕВРЪЩА В ТАЛАСЪМЧЕ, АМА НАОБРАТНО

— Ето ми квакчето — каза жабокът и си подаде отново крачето.

Таласъмчето се наведе и го цунка. Изведнъж козинката на таласъмчето го засърбя, лапичките го забоцкаха, а опашката направо избяга. От един безопашат таласъм започна да се превръща в жабок.

— О, не, не, сбърквакали сме квакчето! — извика жабокът-принц.
— Бързо цунквакай дясното квакче?

— Кое е дясното? — попита таласъмчето, което се превръщаше в жабок.

— Не лявото квакче, а другото, бързо — изквака жабокът.

— А кое е лявото квакче? — изквака таласъмчето.

Накрая жабокът подаде правилното краче и таласъмчето-жабок бързо го цунка. Козинката спря да го сърби, а лапичките спряха да го боцкат. Опашката се върна, заедно с още една опашка. А другата опашка отиде при жабока-принц и той се превърна в таласъмче. И Таласъмчо го кръсти Таласъмчо Втори, защото беше принц.

— Хайде да играем! — извика Таласъмчо.

И двете таласъмчета заиграха на най-невероятните игри, които само две таласъмчета могат да измислят. Гониха си опашките, състезаваха си лапичките и си боричкаха рогцата.

На другия ден двете таласъмчета отидоха на реката и си изкъпаха козинките, после ушичките слушаха песните на птичките и двете таласъмчета пяха с тях. А от пясъка в реката си построиха замък и после го разрушиха и си направиха по-хубав. Накрая си пекоха опашките на слънце. А пък на другия ден двете таласъмчета отидоха в пещерата, за да могат очичките да гледат в тъмното. И играха на криеница в тъмното и се загубиха. Но после си намериха опашките. А като се наиграха в пещерата, отидоха да катерят лапичките в планината, където се изкачиха най-най-отгоре и ядоха малини и боровинки и ягоди. А вечерта се прибраха в Омагьосаната гора, където си построиха две къщички на едно дърво и легнаха да спят вътре. И Таласъмчо разбра, че

можеш навсякъде да отидеш и никъде не е страшно, когато има приятел до теб. И най-хубаво едно таласъмче играе с друго таласъмче. А от много квакане полза няма.

КРАЙ

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

КОЯТО СЕ НАМИРА ВЪВ ВЕЛИЧЕСТВЕНИТЕ ВЛАДЕНИЯ НА ЗАЙЦИТЕ

— Тръгваш направо, после на втория завой вляво, след три поляни завиваш надясно и веднага пак наляво — обясни Духът от буркана и изчезна във въздуха. „Тръгвам наляво, после съм направо...“ повтаряше си Таласъмчо, който не знаеше нито кое е ляво, нито кое е дясно. „А след три поляни съм...“ говореше си той, преброи две поляни и спря. Таласъмчо можеше да брои само до две.

Няколко зайчета си показаха ушите иззад храстите и бързо се скриха. Няколко други зайчета си показаха лапичките иззад дърветата и също бързо се скриха. „Тези зайчета сигурно играят на криеница“, помисли си Таласъмчо и тогава видя един друг заек, който не играеше. Той беше голям заек и беше облечен с много дълга блуза, която се казваше Мантия, а на главата му живееше една шапка, наречена Корона.

— Аз, като крал на зайците, те приветствам в нашите владения, пътник — каза тържествено заекът.

— Да, благодаря. А къде съм пристигнал? — попита таласъмчето.

— Във величествената земя на зайците — обясни пак важно заекът.

Таласъмчето се огледа наоколо, но не виждаше земя, защото имаше твърде много трева. А и зайци не виждаше, защото се бяха скрили зад дървета и храсти.

— И... сега мога ли да си тръгвам? — попита Таласъмчо.

В гората настана бъркотия. Зайците засушукаха, а кралят на зайците се смути:

— Но защо ще си тръгваш? Ти изпълни предсказанието!

Таласъмчо не си спомняше да е пълнил нищо. Е, напълни си торбичката преди да тръгне, но тя си беше една обикновена торбичка, а не цяло предсказание. А предсказанието сигурно беше нещо много голямо и трудно се изпълваше цялото.

— Беше предсказано, че ще дойде таласъмче и аз ще го избира за крал на таласъмчетата. И после зайците и таласъмчетата ще живеят в мир дълги години.

— Но аз не... — започна таласъмчето.

Дали таласъмчето да приеме да стане крал на таласъмчетата (*Глава Четиридесет и Седма*) или да каже, че той е просто едно обикновено таласъмче и не иска да бъде крал (*Глава Четиридесет и Осма*).

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

В КОЯТО АПЧИХУТО СИ ТРЪГВА, НО ПОСЛЕ ПАК СЕ ВРЪЩА

— Вземи това — каза таласъмчето и подаде вълшебната кърпичка.

— О, благодаапчиху — каза дракончето и покри нослето с кърпичката. От ноздрите му излезе малко огън и изгори кърпичката.

— Май я унищожих — тъжно отбеляза дракончето.

— Нищо, ще намерим друга — успокои го таласъмчето и започна да търси в храстите наоколо. Но колкото и да търсеше, не намери нито вълшебна кърпичка, нито носна. Но пък намери малко диви ягоди.

— Хей, ти май спря да правиш апчиху — рече таласъмчето.

— Да — съгласи се дракончето, — минало ми е.

— А къде е отишло? — попита Таласъмчо. — Защото ако нещо е минало, то сигурно е отишло някъде другаде и сега някой друг прави апчиху.

Таласъмчето и дракончето се заеха да търсят къде е отишло „апчиху“-то. И колкото повече го търсеха, толкова повече не го намираха. Намериха обаче още диви ягоди. И тогава дракончето и таласъмчето решиха да си наберат ягоди и да не търсят повече. Точно тогава се появи едно голямо апчиху. Те веднага го познаха, защото то имаше дълъг хобот, големи крака и постоянно правеше апчиху.

— Ето, пак се върна! — каза таласъмчето.

— Не съм бил тук — каза апчихуто и кихна отново.

— А, ами сигурно е било друго апчиху — възкликна таласъмчето.

— Така е, онова беше по-малко апчиху — съгласи се дракончето.

— Все пак се беше събрало в носа ми.

— Аз бях в един цирк — обясни апчихуто, — но после се изгубих.

— Но вече не си изгубен, защото ние те намерихме! — извикаха в един глас таласъмчето и дракончето.

И така дракончето, таласъмчето и апчихуто играха заедно дълго и предълго. Набраха толкова много горски ягоди, че дори не можаха да ги

изядат, макар че апчихуто хапна доста. А после апчихуто спря да прави апчиху и се превърна в едно обикновено слонче. А Таласъмчо разбра, че горските ягоди са най-вкусни, когато се ядат заедно с дракончета и слончета. И разбра също, че когато правиш апчиху, трябва да си покриваш нослето с кърпичка, за да не избяга апчихуто и да отиде при някой друг.

КРАЙ

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

В КОЯТО КОРОНЯСВАТ КРАЛ КРАЛИЦА ТАЛАСЪМЧО ВТОРИ

— Аз Крал Принц Едуард Заек Трети, те лапополагам в крал на таласъмчетата! От днес ще се казваш Крал Кралица Таласъмчо Втори!

— А защо Втори? — прошушна таласъмчето. — Имало ли е първи?

— Имало е, но той е бил с друго име — обясни заекът.

Крал Кралица Таласъмчо Втори гордо се изправи и изпъчи кралското си коремче.

— А къде са таласъмчетата, на които съм крал? — попита той.

— Ами... май ги няма — смотолеви заекът.

— А, ето ги! — каза Крал Кралица Таласъмчо Втори, който за по-кратко ще наричаме просто Таласъмчо. Отвсякъде започнаха да идват много и всякакви таласъмчета и таласъми. Имаше таласъмчета с криви рогца, имаше таласъмчета с прави рогца, имаше таласъмчета и без рогца. Имаше таласъмчета с космати опашки, имаше таласъмчета с бодливи опашки, но таласъмче без опашка нямаше. Всички най-смели опашки бяха дошли заедно с таласъмчетата си. Таласъмчо се зарадва, че вече е крал на истински таласъмчета, а не само наужким. Неговото коремче се изпъчи още по-гордо.

Така таласъмчетата заживяха близко до зайците — на третата полянка. И Таласъмчо се научи да брои до три. След това той реши да построи замък на таласъмчета и да се казва „Замъкът на таласъмчетата“. Но в Омагьосаната гора камъните бяха омагьосани и сами се връщаха там, където живееха. След това Таласъмчо се научи да брои до пет и реши всички да изкопаят дупки, за да си направят лабиринт под земята. И да се казва „Лабиринтът на таласъмчетата“. Но земята в омагьосаната гора беше омагьосана. И дупките сами се заравяха, защото не искаха да живеят откопани. А Таласъмчо се научи да брои до десет и реши да си направят мостове с въжета и опашки, като град, горе по дърветата. Нямаше да се казва никак. „Ох“, въздъхна таласъмчето наум. „Едно, две, три, пет, десет“, броеше то минаващите таласъмчета. „Никак не е лесно да си крал“, мислеше си то. Май е по-добре да стана пак обикновено таласъмче. И хоп, той стана обикновено таласъмче! И се казваше пак Таласъмчо. И Таласъмчо разбра, че когато си крал, има много храна, обаче не е много хубаво. На едно таласъмче му е най-хубаво, когато си е обикновено таласъмче.

КРАЙ

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

КОЯТО Е МНОГО НАЙ-КРАСИВА

— Аз съм само едно обикновено таласъмче! — каза обикновеното таласъмче. — Не съм нито принц, нито крал!

И като каза това, таласъмчето вече беше на едно друго място. И другото място не беше същото място, ами беше различно. Таласъмчето стоеше във водата. Но водата не беше вода, защото козинката беше суха. „Сигурно това място е омагьосано“, реши таласъмчето. А щом едно място е омагьосано, то не е такова, каквото е.

И тогава очичките го видяха! Много най-красивото цвете на света! Беше едно-единствено лилаво цвете и беше много най-красиво! И когато лапичките тръгнаха към него, изведнъж се появиха много най-красиви цветя. Таласъмчо се обърка. Всичките бяха еднакво най-красиви. Кое да избере? И тъй като не знаеше, реши да попита, защото знаеше, че когато не знае, трябва да попита:

— Кое е най-красивото цвете? — попита незнаещото таласъмче.

— Аз! — отговориха всички цветя.

— Добре, ама кое е най-много най-красивото на цееелия свят?

— Аз — отговориха отново всички цветя.

Таласъмчо се опита да си спомни кое цвете беше видял първо, но не можа. И тогава остави лапичките сами да водят. И лапичките бяха запомнили на кое място стоеше цветето и сами отидоха дотам. — Браво, добри лапички — похвали ги таласъмчето и те се зарадваха.

— Как ме позна? — попита цветето.

Тогава Таласъмчо вдигна глава и видя, че не говореше цветето, а една много най-красива феичка, която беше излязла от него. Феичката имаше шест ръчички, а в три от тях държеше по една омагьосана пръчица.

— Ти си различна! — каза таласъмчето.

— Всички сме различни! — казаха многото най-красиви цветя.

И таласъмчето видя, че над всяко цвете кръжеше по една различна феичка, която беше най-красива. И таласъмчето разбра, че

всички цветя са различни. Но всички цветя са най-красиви. И няма само едно най-красиво цвете на света. А после той опита от омагьосания прашец, който беше по-сладък от шоколад, по-ароматен от ягоди и по-вкусен от банани. Но това е една друга приказка.

КРАЙ

СЛЕДГОВОР

В КОЙТО АВТОРЪТ И КНИЖКАТА СПОРЯТ

Скоро след написването си тази книжка разбра, че другите книжки имали Предговори и строго заяви, че и тя трябва да има.

— Но защо ти е Предговор? — попита авторът, който го мързеше да пише още. — Предговорите са ужасно скучни и понякога са по-дълги и от най-дългата опашка. А ти си забавна книжка и не ти трябва Предговор.

— Трябва ми, за да мога да кажа на майките и на татковците как да играят още повече с мен и с децата — обясни книжката.

— Ами че то е ясно как да играят — упорстваше авторът. — Четат те на детето преди заспиване, то си избира какво се случва и после заспива, а те отиват да гледат телевизия.

— Не, не — как да играят през деня — обясни книжката.

— През деня ли? — учуди се авторът.

— Да през деня, не само да четат, ами и да играят — каза книжката.

— И как така?

— Ами примерно таласъмчето да не се казва Таласъмчо, а както детето измисли и после ме четат навсякъде с новото име. Или пък когато таласъмчето си събира багажа, да кажат на детето и то да си събере багаж за приключението.

— Добре, ама в крайна сметка не може да имаш Предговор, защото вече си написана — обясни авторът.

— Ами нека да е Следговор тогава.

ОБЩИ СЪВЕТИ, КОИТО АВТОРЪТ ЗАПИСА ПОД ДИКТОВКА НА КНИЖКАТА И ПРЕВЕДЕ НА ЕЗИКА НА ВЪЗРАСТНИТЕ:

1. Попитайте детето да измисли име за таласъмчето и навсякъде в книжката използвайте новото име.

2. Ако желаете обяснете на детето повече за сезоните и тяхната цикличност.

3. Кажете на детето, че то също трябва да си събере багаж за предстоящото приключение в любимата си торбичка/раничка и го оставете да избере, каквото пожелае. По възможност използвайте и част от неговите предмети в приказката.

4. Винаги прочитайте изборите повторно, за да помогнете на детето да ги осмисли.

5. Избягвайте да давате напътствия за избора, който вие намирате за правилен, оставете детето само да реши.

6. Използвайте фантазията си и променяйте смело, където и каквото решите, особено ако детето го желае.

7. Ако срещнете цветове в текста използвайте момента, за да помогнете на детето да ги научи, ако то все още не ги познава.

8. Изиграйте случките с детето. Вие можете да играете съществото, което таласъмчето среща, а детето да играе таласъмчето. Или пък обратно.

9. Обяснете на детето какво представлява и как живее дадено животно, което срещате, особено, ако му е непознато.

10. Нарисувайте заедно сцени от книгата.

11. Учете заедно буквичките, като използвате главната буква, с която започва всяка глава.

12. Учете цифричките, които срещате (ако все още не ги знаете).

ТЪМНАТА ПЕЩЕРА:

1. Помогнете на детето да разпознава ляво и дясно.

2. Ако срещнете джуджето сгответе и Вие магическа супа. Позволете на детето да избере съставките и да забърка манджата.

3. Ако стигнете до хлебарките и те изтанцуват своя танц, изтанцувайте и Вие танца заедно с тях.

4. Ако срещнете прилепа провесете малгучана надолу с главата (ако иска, разбира се), за да покажете нагледно как спи прилепът и защо за него нагоре е надолу.

5. Ако Слънчо играе на криеница изиграйте и Вие една игра на криеница.

6. Ако откриете вълшебните гъби покажете (нарисувайте) на детето какво е триъгълник, квадрат и какво са раета.

ДЪЛБОКАТА РЕКА:

1. Изпейте заедно песничката на таласъмчето.
2. Ако тръгнете с лодка по реката съберете пръчки, листа и кора отвън за построяването на лодката. Пуснете я в рекичка, канал или дори локва.
3. Ако тръгнете с лодката направете на малчугана шапка от вестник.
4. Разиграйте приключенията покрай реката около ваната в банята (ако имате такава), а защо не и на истинска експедиция покрай река.

ГОЛЯМАТА ПЛАНИНА:

1. Ако детето Ви вече разпознава буквите напишете заедно текста на табелите, които срещате в планината.
2. Ако тръгнете към конкурса за горска песен изпейте заедно песничката на таласъмчето и песничката на упражняващото се гърло.
3. Ако останете на гости на Дядо Мечо, сварете за Вас и за детето по чаша чай.
4. Ако стигнете до боцкащите храсти, покажете как правят боц-боц храстите там, където знаете, че малчуганът има гъдел.

ОМАГЪОСАНАТА ГОРА:

1. Ако таласъмчето тръгне да гони чантата, изиграйте и Вие една гоненка.
2. Ако откриете буркана с компот, отворете и на детето един буркан (стига да имате, разбира се).
3. Ако стигнете до финала, в който таласъмчето става крал, попитайте детето какво би направило то за другите таласъмчета.
4. Ако пристигнете във Фантазия опитайте заедно с детето да измислите поне още една глава от приключенията на таласъмчето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.